

Firma

Autor	Vydavateľ	Licencia	Vydanie	Autor obálky
<u>Peter Štec</u>	<u>Greenie knižnica</u>	<u>CC-BY-NC-ND</u>	<u>Prvé (2021)</u>	<u>Peter Štec</u>

O knihe

Kniha vychádza z denníka, pôvodne písaného rukopisom samotného autora, pri jeho cestách vlakom z práce domov. Sú tu zachytené jeho myšlienky, nálady a reálne situácie. Podobnosť s reálnymi miestami alebo osobami nie je preto náhodná, ale v zmysle zachovania súkromia osôb a miest sú názvy zamenené za vymyslené. Ako sa niekedy cíti junior v nadnárodnom korporáte?

Obsah

Firma.....	1
O knihe.....	2
Venovanie.....	5
Záznam 1: 8.2.2018, štvrtok, počasie: snehová vločka.....	6
Záznam 2: 9.2.2018, piatok, počasie: snehová vločka.....	9
Záznam 3: 12.2.2018, pondelok, počasie: snehová vločka.....	12
Záznam 4: 13.2.2018, utorok, počasie: slnko a mraky.....	14
Záznam 5: 14.2.2018, streda, počasie: snehová vločka.....	16
Záznam 6: 15.2.2018, štvrtok, počasie: snehová vločka.....	18
Záznam 7: 16.2.2018, piatok, počasie: snehová vločka.....	21
Záznam 8: 19.2.2018, pondelok, počasie: slnko.....	24
Záznam 9: 20.2.2018, utorok, počasie: slnko s mrakom.....	26
Záznam 10: 21.2.2018, streda, počasie: slnko s mrakom.....	28
Záznam 11: 22.2.2018, štvrtok, počasie: slnko s mrakom.....	30
Záznam 12: 23.2.2018, piatok, počasie: snehová vločka.....	32
Záznam 13: 26.2.2018, pondelok, počasie: snehová vločka.....	34
Záznam 14: 27.2.2018, utorok, počasie: snehová vločka.....	36
Záznam 15: 28.2.2018, streda, počasie: snehová vločka.....	37
Záznam 16: 2.3.2018, piatok, počasie: snehová vločka, dážď.....	39
Záznam 17: 5.3.2018, pondelok, počasie slnko a mraky.....	42
Záznam 18: 7.3.2018, streda, počasie: slnko a mraky.....	43
Záznam 19: 8.3.2018, štvrtok, počasie slnko a mraky.....	45
Záznam 20: 9.3.2018, piatok, počasie: slnko a mraky.....	47
Záznam 21: 12.3.2018, pondelok, počasie: slnko.....	49
Záznam 22: 13.3.2018, utorok, počasie: slnko.....	51
Záznam 23: 14.3.2018, streda, počasie: slnko a mraky.....	53
Záznam 24: 15.3.2018, štvrtok, počasie: slnko a mraky.....	55
Záznam 25: 19.3.2018, pondelok, počasie: snehová vločka.....	57
Záznam 26: 21.3.2018, streda, počasie: slnko a mraky.....	58
Záznam 27: 22.3.2018, štvrtok, počasie: slnko.....	60
Záznam 28: 23.3.2018, piatok, počasie: slnko.....	62
Záznam 29: 26.3.2018, pondelok, počasie: slnko a mraky.....	64
Záznam 30: 27.3.2018, utorok, počasie: slnko a mraky.....	66

Záznam 31: 28.3.2018, streda, počasie: slnko a mraky.....	68
Záznam 32: 3.4.2018, utorok, počasie: slnko.....	70
Záznam 33: 4.4.2018, streda, počasie: slnko.....	71
Záznam 34: 6.4.2018, piatok, počasie: slnko a mraky.....	73
Záznam 35: 9.4.2018, pondelok, počasie: slnko.....	75
Záznam 36: 10.4.2018, utorok, počasie: slnko a mraky.....	76
Záznam 37: 11.4.2018, streda, počasie: slnko.....	78
Záznam 38: 12.4.2018, štvrtok, počasie: slnko.....	79
Záznam 39: 13.4.2018, piatok, počasie: slnko.....	82
Záznam 40: 16.4.2018, pondelok, počasie: slnko a mraky.....	84
Záznam 41: 17.4.2018, utorok, počasie: slnko a mraky.....	86
Záznam 42: 18.4.2018, streda, počasie: slnko.....	88
Záznam 43: 19.4.2018, štvrtok, počasie: slnko.....	89
Záznam 44: 23.4.2018, pondelok, počasie: slnko a mraky, dážď.....	91
Záznam 45: 24.4.2018, utorok, počasie: slnko.....	93
Záznam 46: 25.5.2018, streda, počasie: slnko.....	95
Posledný záznam: 27.4.2018, štvrtok, počasie: slnko.....	96

Venovanie

Denník venujem všetkým ľuďom, ktorým sa zdá, že sa im ich súčasnosť vymyká spod kontroly. Tým, ktorým sa zdá budúcnosť nedosiahnuteľná. Je to len prechodný stav. Na všetko je potreba čas. Niekedy sa stačí málo, zamyslieť sa. Nechať si všetko prejsť hlavou, ale ostať nohami pevne na zemi.

Autor

Záznam 1: 8.2.2018, štvrtok, počasie: snehová vločka

Asi hodinu a pol vysvetľuje, prečo nikdy nemám zaškrtať jednu možnosť, ktorú v praxi nikdy nepoužijem! Ale hej, vysvetlím to, nech sa deje, čo chce. Už mám toho dosť a to je ešte len druhý deň na školení. Síce som toho v novej práci aj tak veľa nespravil, ale to som predpokladal. Ale doteraz som neprišiel na ten kľúč, ktorým z rekvalifikačného kurzu vyberali uchádzačov pre Firmu a už vôbec nie to, čo vlastne rozhodlo. Ach jaj, tie školské časy! Človek sa síce musel obšívaj, aby tie odchody vlakov stihol, ale teraz je mi to srdečne jedno. Raz prednášky ráno, inokedy pred obedom, inokedy na obed, a tak som si mohol „ošahať“ kvalitu železníc a sťažovať sa, keď spoje meškali. Ono je to ale v podstate úplne normálne: človek očakáva od nejakej služby nejaký štandard a keď ho dostane, nedá žiadnu pozitívnu spätnú väzbu spoločnosti, je to predsa ich povinnosť, prichádzať včas. Iba vtedy, keď spoj mešká, sa sťažuje. Ale vlaky v našom štáte sa majú tendenciu zlepšovať.

Od svojej novej práce som čakal niečo iné. Celkom ma to zabíja. Držím sa síce pravidla, že nikdy nie je tak zle, aby mohlo byť ešte horšie, ale niekedy človek proste uverí svojim pocitom, ktoré odpovedajú o dosť rýchlejšie ako mozog a tomu človek občas podľahne. Päť rokov na škole som strávil vizualizáciou a teraz som v práci, ktorá si práve naopak, vyžaduje veľmi rozvinuté abstraktné myslenie. Ak by som sa teraz v tejto chvíli rozhodol, že nakreslím všetky tie schémy, ktoré mne ako juniorovi predkladajú pred oči so slovami, aby som sa ich naučil, tak by tá kresba bola taká zložitá, že za chvíľku by som nevedel, čo som vlastne načmáral. V tejto práci musím byť koncentrovaný na veci, ktoré vidím prvý raz a ktoré celkom zabíjajú moje umelecké vlohy. Preto i teraz radšej píšem denník vo vlaku o svojich pocitoch.

Sedím vo vlaku spotený ako čík. V robote to je otras. Každý deň dochádzam do práce. V našom štáte nič výnimočné. Často sa musí dochádzať i do miest, vzdialených viac než päťdesiat kilometrov, čo je už hraničná hodnota pre dochádzkový okruh. Tak to máš tak, náš štát sa dosť zmenil. Možno v ďalších riadkoch zafunguje kúzlo nostalgie, keď napíšem, že

„všetko bolo jednoduchšie vtedy“. Niekedy (vraj dosť často!) je dokonca nostalgia vlastne klamlivá. Určite je to spôsobené tým, že v detstve bývajú veci jednoduchšie bez ohľadu na dobu.

Vtedy neboli tak rozšírené a kvalitné mobily a technika, ako teraz, ľudia zarábajú viac a viac si môžu dovoliť, je stabilnejšia politická situácia a bez výdobytkov modernej spoločnosti si nemôžeme predstaviť život. Ja si napríklad rád zaspomínam na prvé vreckové rádio z roku 2003, bolo malé a prenosné, doniesol mi ho otec, keď asi pol roka pracoval v zahraničí. Kúpil mi i mikinu so štvorčekovým vzorom, ktorú nosím doteraz a to je rok 2018. K rádiu boli i slúchadlá, aby som nerušil okolie a tak som často večer počúval rádio, kým som nezaspal. Večer, keď naši sledovali televíziu a zároveň na inom programe bežal futbal a ja som mal to šťastie, že ten zápas vysielali i v rádiu, tak som si radšej popočúval zápas, kým naši sledovali niečo iné. Len s úsmevom si spomínam, ako som oslavoval každý „nevidený“ gól tímu, ktorému som držal palce.

Ale celkovo sa na to dobre spomína a „človek súčasný“ by snáď asi nemal ani dospieť. Alebo počkať! Mne sa tak zdá, že tá hranica sa nejak čudne posúva, veď niekedy ľudia už v dvadsiatich opúšťali rodičovský dom a ... no hej haló, ale veď to je môj denník a ja si tu budem čmárať, čo ja chcem!

Možno za to môžem ja, že sme chudobní. Tu nejde o to, žeby som bol závistlivý, aj keď to tak môže vyzeráť. Ale v dnešnom materialistickom, skomercializovanom svete je umením, zachovať si zdravý rozum. Vídaš to všade a i keď si to nechceš pripúšťať a nie je to vždy pravda, ale potom nadobudneš pocit, že „všetci sa majú dobre, len ja nie“. Ten pocit, keď ako vysokoškolsky vzdelaný človek z nižšej sociálnej vrstvy, ktorý nebol vychovaný tak, že mu patrí svet, vzal prvú prácu, ktorá sa mu naskytla, je trochu nefér. Keď človek nechce byť viac vedený na Úrade práce a v novom zamestnaní nosí na sebe „najlepšie veci“ v hodnote topánok jeho kolegu. Raz som čítal akýsi komentár, že „ako introvert nemáš šancu ani pracovať ani žiť, keď sa dnes uprednostňujú len tí ukecaní a zhovorčiví“.

No veď dobre, svet nikdy nedobijem. Môžeš ma obviňovať z lenivosti, z ľahostajnosti, ale z mojej povahy, to veru nie. Snáď by som mohol mať vyššie ambície a predsa sa len tie firewally naučiť, ale to bude to najťažšie, čo ma teraz postretlo a neviem si na to zvyknúť. Áno, viem i to, že uzávery týždeň v práci sú predčasné ale i tak...

Toto je len odrazový mostík. Aby som niečo mal. Neplánujem vo Firme ostať dlhšie, než je nutné. Prečo som vlastne vzal tú prácu? Jednoduchá otázka, ťažká odpoveď. Sčasti som potreboval zmenu v živote, lebo ma nenapĺňalo „čučanie do stien“, keď som mal veľmi veľa zle využitého voľného času, sčasti som chcel použiť znalosti z kurzu, ale teraz začínam badať a zisťovať, že nič z toho vo Firme nevyužijem. Sčasti som bol jemne postrkovaný rodičmi. Áno, stále bývam s nimi. Dôvod? Peniaze. Nedokážeme spolu nasporiť na chod domácnosti a tak som sčasti „uväznený doma“, lebo nemám vstupný kapitál na vlastné bývanie a to ani v podnájme. Možno som naivný, ale nechcem veľmi sledovať trendy výjazdom kamsi do zahraničia a to ani na podradné práce. Čo ma je po tom, že budem podceňovaný a zbierať jahody, ale zarobím viac, než miestny mestský poslanec u nás?

Mám nejakú hrdosť. Praxoval som kosením, hrabaním a zametaním, takže viem, aké to je cítiť sa právom hrozne v práci. Ale vtedy šlo len o peniaze. Nemám síce tendencie sa preceňovať, ale vtedy som sa cítil ako rubín medzi kremeňmi!

Záznam 2: 9.2.2018, piatok, počasie: snehová vločka

Týždeň v práci a stále presne neviem, čo budem reálne robiť. V prvý deň mi „tí vyšší“ vraveli, všetko o zaznamenávaní problémov, to trvalo asi tri hodiny a hovorili tomu „procesné školenie“. Teraz ma posielajú po školeniach v rámci firewallu, ale je to chaos, napriek tomu, že mám všetky cvičenia pripravené a vytlačené, školiaci vždy kdesi zabočí a potom je to už tak zmätočné, že sa zamotáme všetci. Je potreba si v IT uvedomiť jednu vec – i kvôli jednému príkazu nemusí nič fungovať. A nájst' jedinú chybičku zaberie i hodiny. Keď som predtým hrabal, kosil a zametal, cítil som sa nepotrebný a podceňovaný, teraz to cítim celkom naopak: všetci všetko vedia a ja sa na to dívam ako teľa na nové vráta.

Je to spôsobené skúsenosťami: oni sú v tomto odbore už roky a ja sotva dva mesiace aj to iba viem veci z kurzu. Nie zriedka sa toto oni učili už na strednej a tak majú predo mnou i pätnásťročný náskok. I o rok mladší kolega, s ktorým som chodil na kurz a tiež ho vzali do Firmy, tomu rozumie viac, veď má sieťarskú strednú školu. Musím sa asi zmieriť s tým, že nebudem excelentný vo všetkom. Určite je fajn tomu rozumieť, ale čo vtedy, keď ťa to nenaplní? Mám však plán, je síce rovnako beznádejný, ako bol doteraz, ale teraz musím postupovať systematickejšie, nie som už tlačенý zo strany Úradu práce, aby som si hľadal robotu a tiež ma nenútiť, aby som šiel na nimi vybrané pohovory. Ešte keď som chodil na kurz, tak ma pozvali kamsi do väčšieho mesta, hľadali niekoho, kto by zastúpil kohosi na materskej dovolenke a mierne sa o týkalo môjho odboru. To sa nemohli sa ozvať trochu skôr alebo neskôr? Nemohol som prísť na pohovor, nevzali ma, ale napísali mi, že som splnil ich požiadavky. BOHA!

Môj odbor, ktorému rozumiem, a ktorý ma baví, je síce stále prioritou, i keď i tá sieťarina má bavila, no iba na kurze. Prečo? Napriek tomu, že i v mojom odbore sa používajú rôzne metódy aplikácie a softvéry, majú podobnú terminológiu, ale je tu celá hora informácií, ktoré v sieťarine nikdy nepoužijem. Áno, oba typy topológie majú rovnaké logické pravidlá, ale v sieťarine existuje množstvo výrobcov hardvéru a softvéru, ktoré si vedú vlastnú

terminológiu a sú často navzájom nekompatibilné a človek potrebuje mesiace, kým sa s ňou zžije, nehovoriac o potrebe interoperability.

Teraz som sa zamyslel nad celkom bláznivou vecou: píšem len druhý deň a nie som si istý, či mi tento denník stranami vystačí aspoň na mesiac, v mojej hlave totiž víri strašné množstvo myšlienok a nestíham ich zaznamenávať. Vlak sa kýve z jednej strany na druhú, musel som si vyložiť nohu, aby som si vytvoril provizórny stolček. Píšem škrabopisom, bolia ma prsty, mám v ušiach hudbu, pre mňa tak netradičnú, keď píšem. Ale ešte ani nie som v dopravnom uzle, tak ešte čo si napíšem? Ostatne prečo vlastne píšem?

Odkedy mám prácu, veľa toho nestíham, nechcem hovoriť, že som spisovateľ, ale proste ma to písanie baví. Najlepší tréning je každodenné písanie a to mi chýbalo, a tak som si povedal, prečo nevyužiť tú hodinku, kým som vo vlaku? Aj keď sa mi najlepšie píše okolo ôsmej večer do počítača, človek musí niekedy robiť kompromisy. Hm, nie je o tom celý život? O tých kompromisoch? Ako dieťa také čosi nepoznáš, lebo dostaneš všetko, čo si zažiadaš alebo dnes už deti nevieme vychovávať? Alebo im proste vstúpujeme výchovu spoločnosti, nie však tú neviditeľnú, nezobrazenú na reklamných pútačoch? Človek totiž často stojí pred mnohými životnými rozhodnutiami, ale často nemá na výber. Tak ako ja. Pre mňa by bolo najlepšie sa odsťahovať za vysnívanou prácou alebo ostať tu a robiť nie až tak chcenú prácu. Aj keby som bol možno radšej niekde ďaleko v práci, ktorú mám rad, ale sám bez rodiny, (aj keď samotu vyhľadávam!) rodičia síce nehospodária s financiami niekedy najrozumnejšie, (sčasti to vyplynulo i zo skutočnosti, že som vzal prvú ponuku práce, ktorá sa mi naskytla, ale chcel som im finančne pomôcť), no o to by nešlo. Rodičov mám rád a chcem im byť oporou. Na druhej strane chcem mať však i trochu vlastný život, aby som nemusel večne poslúchať na slovo (nemám inú možnosť, zase je to kompromis, neodstahujem sa len kvôli jednej malej nehode!) s mojimi koníčkami, ktoré sa bez samoty robiť nedajú. Robím však kompromisy alebo ústupky? Pri kompromise by mali byť spokojné oba strany, pri ústupku iba jedna, ktorá si dočasne zhorší svoju situáciu, na ktorú si po čase zvykne, len preto, že toho druhého má rád? O tom to je? Ani ma to nenapadlo.

Nie často vyjadrujem svoje pocity slovami. Asi som tú robotu vzal schválne len preto, aby som pomohol im a nie sebe a znova zatínal zuby? Alebo si iba naivne myslím, že raz bude lepšie? Už neviem, možno raz nájdem na to odpoveď. Alebo som len egoista. Alebo nejaká iná doteraz neobjavená črta mojej povahy. No dobre, pomaly budem vystupovať, až v pondelok budem rozumnejší, možno sa mi niekto i ozve.

Záznam 3: 12.2.2018, pondelok, počasie: snehová vločka

V práci stále nič nerobíme. Česi hovoriajú „nedělat a vydělat“ a to sa zatiaľ do bodky plní. Napriek tomu, že nám povedali, že naša práca je fakticky iba vyplňanie toho, čo od nás náš zákazník chce. Stále sme ale nezačali a zajtra bude ďalšie školenie. Pravdepodobne zase nebudem ničomu rozumieť, klasika. Vybaľnú na nás všetko a potom ti povedia, toto, toto ani toto nebudete asi nikdy robiť. Konečne sme sa pohli a pijem nealkoholické pivo a píšem s NeuroTech na ušiach. Zaujal ma nápis na plechovke piva v angličtine: „Zacít slobodu so studeným pivom. Zaslúžiš si ho.“ I ten nápis ma potešil. Možno strácam motiváciu práve z dôvodu, že potrebujem povzbudiť. Možno len taká maličkosť je potrebná ku šťastiu. Cez víkend, ako som mal v pláne, napísal som asi šiestim novým firmám, že by som rád ostal s nimi v kontakte. Dnes sa mi ozval jedna firma, od ktorej som to očakával najmenej, chlapík mi pohotovo odpísal, že by sme sa mohli osobne stretnúť zajtra alebo štvrtok! Problémom je však to, že také firmy sú vždy tak ďaleko.

Síce mám z Firmy nejaké informácie o dovolenkách a podobných veciach, ale tie sú v písomnej forme a na firemnom maili, ku ktorému ešte nemám prístup. Teraz ešte dovolenku nedostanem, aby som šiel na pohovor cez pol republiky. Povzbudilo ma hlavne to, že ten hlas človeka na druhej strane telefónnej linky vyznel tak, že o mňa má reálne záujem. Prečo sa trápiť s prácou, kde nemám žiadne skúsenosti, keď by som mohol robiť čosi, čo ma baví a už nejaké skúsenosti mám? Čím to je? Pil som piva so 7% alkoholom, aby som sa cítil aspoň na chvíľu dobre, síce som mal po nich ťažkú hlavu, no aspoň trochu mi šibkalo. Teraz si dávam nealko a po dlhom čase som uvoľnený. Nešibe mi síce, ale vnímam veci akosi pozitívnejšie a nemám pritom tak ťažkú hlavu, naopak mám pocit, že sa mi konečne myšlienky zoradili do šíku a čakajú na to, kedy budú zaznamenané na papier. Nemyslím si, že bol zlý nápad, takto si písať denník vo vlaku. Pôvodne som chcel písať pokračovanie môjho sci-fi, ktoré som nedávno dokončil. Nechal som totiž otvorený koniec. Teraz si ale zvykám na novú prácu a tak nie je čas na vlastné svety, v ktorých všetko ide podľa mojich pravidiel. Viem, že sa svet okolo mňa netočí, ale prečo si taký nevytvoriť?

Zamestnal som sa i preto, aby som rodičom pomohol splatiť jednu podlžnosť. Na tom sme sa dohodli. V piatok však otec vzal novú pôžičku, aby viaceré ňou splatil. Ešte rok dozadu

to bolo u nás tabu. Tieto neplánované rozhodnutia zo dňa na deň nám len komplikujú život, aj preto by som sa rád od nich odsťahoval, ešte raz pripomínam: vzťahy máme výborné, ale nepáči sa mi, že ich hospodárenie spôsobuje, že sme zbytočne chudobnejší, ako všetci dokola a že nemám veľké slovo doma. A keď chceš prežiť, len sa dookola obmedzuj.

Pre dnešok končím, zase rozpoltený ako každý deň, a každým dňom sa len viac a viac presviedčam o tom, že život je „some serious s**t“ a bol by som nerád, aby čitateľ so mnou nesúhlasil. Naozaj máme život len jeden a je potreba niekedy pohnúť mozgom, aby sme si ho sami nespotvorili, aj keď ja oficiálne nemám svoj život. Z roboty domov, z roboty domov, to proste v 21. storočí nie je život. Alebo len jeho paródia.

Záznam 4: 13.2.2018, utorok, počasie: slnko a mraky

V zásade tomu rozumiem, ale keby som to mal robiť sám, tak si radšej hodím mašľu. Mám pocit, že čím skôr si zazálohujem „job pre istotu“, tým to bude lepšie. Táto teória mi lezie pekne na mozgy. Dnes nám prednášal iný človek ako predtým, ktorý sa nás vypytoval i zopár vecí z našej súčasnej kariéry. Nevie, či som to už písal, ale pre mňa nie je problém prekonávať prekážky v živote. Doteraz plávam životom ako-tak a napriek prvotnému sťažovaniu som proste všetko dal „na pána“.

Teraz mám podobný pocit, možno sa po istom čase budem na tom iba smiať, ale teraz mám z toho pocit, že je to ako vyliezť v drevákoch na trojtisícovú horu a pritom v oboch rukách niesť igelitové tašky plné čerstvých, cestou nepomlátených slepačích vajec. Teraz už nie som vybavený vedomosťami, chuťou a odhodlaním. To všetko sa už buď stratilo alebo rozbilo na tisíc kúskov. Toto zlepí hádam už jedine čas. Už ťa nebaví čítať všetky moje sťažnosti? Pardon, nemyslím si, že to ďalej bude lepšie. Možno si povieš: „Prečo sa sťažuješ, stále mohlo byť i horšie, nie každý má vysokú školu a výborné rodinné prostredie a už len kde-kto si trúfne ísť hlavou proti múru, že sa zamestná v odbore, ktorý nevyštudoval.“ Možno to bola chyba, žiaľ čas je stále priamka a tak sa nedá nič predikovať. Skúsím vydržať.

Mal som držať klapačku, už sa ma v robote pýtali na nemčinu, hovorím, že nemám problém, akurát som nehovoril vyše päť rokov a šéfko ma už chce preložiť do skupiny, kde je nemčina vítaná. Čo som sa dopyčul, tak práve tá skupina to má mať horšie, no krásne! Ako vždy som na vysokej vyberal predmety, ktoré ostatní označovali ako „ťažšie“, pretože som ich považoval za dôležité. A tak dneska viem i programovať a mám základy i zo štatistiky a databáz. A načo to všetko? Len aby som získal magisterský titul? Áno aj. Očakával som dosť naivne, že ako jedni z prvých absolventov úzkoprofilového odboru budeme mať otvorené dvere do zamestnania. Minimálne, čo sa týka mojich vrstovníkov, tak sa chcem chcem cítiť v práci nenahraditeľný.

Už som premýšľal i o doktorandskom štúdiu, napriek všetkým prekážkam, nízkemu platu, vzdialenosti od domov i slabej „ukecanosti“, aj osobnému pocitu, že nie som proste najlepší. Tie časy už minuli. Nie je totiž lepší pocit, keď ťa práca nie len baví, ale i vieš (nie len tušíš), že si nenahraditeľný. Lenže ja so sebou nikdy nebudem spokojný. Stále každým dňom viem, že nikdy nebudem vedieť všetko. Ale s jedným som sa zmieril: nikdy nebude človek šťastný, keď sa pre čokoľvek trápi. Ani vtedy, keď vie, že si nemôže zariadiť život, s ktorým by bol človek ako-tak spokojný. Ako napríklad teraz: z 24 hodín v priemere 8 prespím, 8 som v práci a na presun vlakom, čakaním na spoje a presun pešo ubehnú ďalšie 4. Takže môj deň má 4 hodiny. Paráda, čo? Jedine v tom čase som fyzicky doma, ale ani tie 4 hodinky nie sú zďaleka také, aké chcem, kvôli únave ani necvičím, nemôžem vykonávať moje aktivity, takže čo stihnem: umyť sa, prezliecť, najesť a už musím ľahnúť do postele, lebo mi dosť trvá, kým zaspím a to ani nehovorím o vybavovačkách, cez týždeň nemôžem ani len na poštu ísť si čokoľvek vybaviť. Ani ku kaderničke nestíham, nieto ešte na úrady a podobne, buď som prídlho v práci, alebo je deň proste prikrátky.

Dobre, tak hádam, že túto robotu nebudem robiť viac, než je rok dlhý. Aj keď možno sa mi to iba zdá, že to bude ťažké, lebo sme poriadne ani nezačali. Ale ja sa nechcem vzdať mojich snov. Veď sa stále považujem za mladého a snáď mám ešte kopec rokov pred sebou, tak čo sa vzrušujem? Žeby zase to pivo? Hehe, na to, že je nealko, dosť ma dokáže upokojiť a cítim sa ako Ijon Tichý, keď si dá fukinol.

Viac už ani nepíšem, aj keď ešte nie sme ani v Uzle, mám akýsi výpadok. Žeby preto, žeby som sa najradšej zalíškal tej slečne, čo vedí vo vedľajšej štvorke? Aj introvert má niekedy chuť byť pre niekoho stredobodom pozornosti. Aj keď som celý deň neutrálny a nikto o mňa neprejaví vážnejší záujem, tak to našťve. Neboj, nič sa tým nemení, iba sa pripravujem na dávku pocitu zbytočnosti i na zajtrajšok. Kto vie, či bude mať zmysel takto pokračovať v denníku.

Záznam 5: 14.2.2018, streda, počasie: snehová vločka

No ja uschnem! Další ťažký týždeň za mnou! Už si denník píšem týždeň, dnes nás pustili skôr, takže som musel pohnúť kostrou, aby som stihol vlak, napriek tomu, že stred týždňa, stále dosť ľudí cestuje, ale mal som šťastie, že som našiel zopár voľných miest.

Dnes som strašne rozrušený. Každá bunka v mojom tele kričí, že tento stav je neprirodzený. Vedel som, že nástup do práce nebude med lízať (možno tak cez sklo) ale toto je fakt nanič. Ale inak i tak nemám o čom písať. Som hrozne prázdny a debilne sa píše, keď sa na teba niekto díva. Ale double luck, tie panie sa dlho nezdržali. Paráda. Ale i tak nemám ani bledomodrý šajn, o čom písať. A že je dnes Valentín? To znamená jediné: v tomto týždni začínajú vyraďovacie zápasy Ligy Majstrov, ktoré možno tiež sotva uvidím. Aspoňže sa potešili hokejisti. Doteraz som všetky veľké športové eventy prežíval, mal som čas ich sledovať...

Ešte stále sa mi z mojich firiem na užšej listine nikto neozval. Možno iba čakajú. Som fakt prázdny, celý deň len počúvaš týpka, ktorý vlašne hovorí o veciach, na ktoré potrebuješ desaťročnú prax, vôbec tomu nerozumieš ani spolovice, zapamätáš si necelé percento. Zatvárajú sa ti oči, nevieš sa sústrediť, nudíš sa, tak čo? Náš dočasný teamleader však mojim kolegom, s ktorými chodia cez prestávky vonku fajčievať do tej zimy cigarety, údajne vravel, že vraj sme nadhodnotení a to v zmysle, že by sme už voľačo vedieť mali a preto nás Firma posielala na tieto školenia. Jednoducho Firma je jedným veľkým chaosom, všetci sa tvárime dôležito, ale reálne sa nič nerobí. Vytáča ma to dobiela, lebo potom budú zákonite veľa aktivít, ktoré bude potreba zvládnuť za krátky čas. Ale ani druhý prístup nie je extra šťastný: na školení na teba vybafnú celú sieťarskú bibliu.

Dnes asi len toľko. Som zničený ako Drážďany po vojne, vlak skáče viac než bežne a ani dobre sa mi nepíše, žeby to bolo zmenou hudby alebo tým, že sedím proti smeru jazdy?

Hádam zajtra toho napíšem viac. To predsa nemôže byť taký trend, že toho budem čím ďalej tak menej písať!

Záznam 6: 15.2.2018, štvrtok, počasie: snehová vločka

Myslíš, že sa niečo zmenilo? Ani získaný certifikát nič nezmože. Áno, za to, že som ich tam vyžieral a bral si balenú vodu, odsedel si to tam, polovicu (minimálne) nerozumel, som dostal certifikát. Aj tak je moja hlava plná nadobudnutých zbytočností. Každá časť môjho ja funguje s ťažkosťami a má problém rozlíšiť realitu a sen. Naozaj. Zabíja ma to. Strácam svoju umeleckosť, ktorú musí človek v tejto práci kvalitne zaprieť. Tu máš presné postupy, ktoré sa opakujú a ak sa toho nedržíš, viac pokazíš ako napraviš.

Zajtra nejdem 6:14 rýchlikom, ani keby bol celý zo zlata. Už som zvykol ísť o hodinu neskôr, tak prečo to meniť? Budem síce v práci ostávať dlhšie ako kolegovci, ale to je to najmenej, čo ma teraz trápi. Neodvažujem sa tipovať, ako dlho tu vydržím, ale prichádza ďalší víkend, síce budem zase iba doma, ale mám aspoň čas upraviť si životopis do lepšej formy a obnovím si vyhľadávače. Najhoršie na fulltextovom vyhľadávaní je, že mi nájde celkom od veci ponuky.

To pivo je ako trochu horšia obyčajná voda. Ale alkohol je potreba pomaly odbúravať zo života, apropos alkohol! Vedľa mňa na školení chlapík od našich západných susedov sa vôbec netajil tým, že včera s partiou prepili vyše 120 EUR (mne to ako stopárskemu psovi nemusel dva razy hovoriť). Rummy z neho razili na desať krokov, ale tým je len povedané, že som fakt na tom biedne, alebo dobre? Keď si človek dovoľí minúť toľko na alkohol, tak musí byť azda dobre finančne zabezpečený, nie?

Žiadnych kolegov zo strednej ani vysokej nestretávam, ostatne kedy? Vídám len jednu spolužiačku zo strednej, ale tú dvakrát nemusím, tak sa radšej tvárim, že ju nevidím. A keď sa jej nedá vyhnúť, tak sa len pozdravíme a každý si ide svojou cestou. Možno som len sebecký, keď si myslím, že keď niekto o mňa nestojí, tak prečo sa mu vôbec prihovárať? Alebo to je len

nejaký druh obrany? S pár ľuďmi z vysokej som v pravidelnom, aspoň elektronickom kontakte, tak si na nich často spomeniem, lebo o nich sa oplatí prejavíť záujem. Jeden kamarát mi občas sám od seba zavolá a prekecáme i hodinu. Ale teraz ma môj milovaný telefón opúšťa a tak nás často preruší. Už mal i modrú smrť, ktorá ukázala že už má softvérovú chybu, niekedy prestane sám od seba čítať SIM kartu, baterka sa nabíja krátko a tak i vydrží. Strašne som si obľúbil slidery, ktoré už odo mňa mladší sotva poznajú. Vyrábajú sa ešte, ale sem sa už dodávajú len také krámy, ktoré si nezaslúžia ani len mrknutie okom. Neznášam ani tie veľké dotykové tehly, to aby si si kúpil nové nohavice, aby sa ti ten veľký šit vošiel do vrecka. Ten môj malý telefón je krásne maličký, nenápadný, s kovovým telom, ktorý už prežil nespočetné množstvo pádov.

Kamarát srandista. Vraj, keď budem čítať knižku, alebo ju nebudaj písať, vraj mám väčšiu šancu, že pritiahnem k sebe nejaké dievča. Trotel. Ešte toľko si vážim svoj život, aby som si ho takto nezmyselne komplikoval. A ešte k tomu také slečny, čo si mi páčia, sa stále dívajú do toho dotykového šitu, ani očkom po tebe nemrknú a píšu svojim frajerom.

Ci pana! S hardbassom v ušiach sa svet nejak pomalšie hýbe. Tým pivom to teraz asi nie je. Trochu sa ale cítim seabedomejšie, ale neviem vlastne prečo. Možno za to, že som rebel? Lebo ak človek vidí okolo seba tých ľuďí a vidí, ako sa pretvárajú, tak sa možno cítim trochu vo výhode, lebo ja sa nikomu nepotrebujem páčiť. Ja sa nepáčim samému sebe, tak prečo svetu ukazovať svetu inú tvár? Ale to zase neber doslova. Napríklad teraz sa snažím písať ako d'as a darí sa mi, aj s mierne vyplazeným jazykom, pomáha to. Robím to napriek tomu, že sa to asi nemá v spoločnosti robiť, mne je to jedno. I taká maličkosť proste neostane potlačená, hoci by mohla a i mala. Ale keď nemôžem žiť po svojom, tak mi tieto moje nedostatky neber, lebo sa zo mňa stane naprogramovaný robot. Ráno vstať, obliecť, umyť si zuby, stepovať na vlak, tváriť sa v robote, že všetkému rozumiem, večer znova na vlak, dostepovať zo stanice domov, ísť spať a toto opakovať asi s cyklom while sanity not in me, to nie je definíciou funkcie life().

Znova Uzol, čo znamená, že pomaly končím. Dnes som sa viac rozpísal, ale to možno kvôli tomu, že sa toho až tak nestalo dnes. Koho to ale zaujíma? Keď ani mňa nie. Tento denník píšem len preto aby som nezabudol rozmýšľať trochu inak ako všetci navôkol. Vytvoriť si svoj svet, na ktorý kvôli Firme vôbec nemám čas.

Záznam 7: 16.2.2018, piatok, počasie: snehová vločka

Neznášam to tam! Nikto ti nič nepovie, iba ti prichádzajú maily do schránky, na ktorý sa ešte nedá pripojiť a musíš sa vyzvedať všetkých naokolo. Nemáš ani vysvetlené či to, alebo ono máš robiť. Dnes som sa bál vôbec zapnúť ten pracovný notebook, lebo strašne dlho robil enkrypciu disku, až som mal pocit, že na mňa znova vyskočí taká tabuľka, kde bude potreba zadať kód. A ten si musíš vyžiadať zavolaním na support do Nemecka. Našťastie, komp si pýtal len to klasické heslo, takže som nateraz v pohode. Predpokladám však, že sa telefonovaniu v cudzom jazyku nevyhnem, lebo je potreba nejaké ďalšie heslá si vyžiadať, či čo, ja už neviééem!

Služobný telefón som prvý raz použil ako diktafón a nejaké veci som si už zaprotokoloval, takže som vcelku prázdny a neviem, čo by som ešte napísal. Volal mi akýsi pán z náborovej organizácie, ale už som mu narovinu povedal, že hľadám niečo bližšie môjmu odboru. Potešil ma ale. Vraj je v kontakte s firmami, ktoré robia nejaké softvéry pre meteorológiu a zaujímajú sa i o solárnu energiu. Hovoril zrozumiteľne, nie ako niektorí iní, ktorí predstavenie svojej a svojej firmy zhrnú do dvoch sekúnd, takže im ani nie je rozumieť. Potom človek nevie, s kým hovorí a v mene akej firmy mu volá.

Neviem, čo by bolo, nebyť hudby. Je vskutku zaujímavé, ako vlastne na nás pôsobí. Zrejme náš mozog načisto poblázni a hneď sa cíti lepšie, neviem si to vysvetliť. Je jedno aký žáner, ale proste hudba je z umenia, aspoň si myslím, najdôležitejšia. Niekomu nechýbajú umelecké diela zo štetcov známych i neznámych maliarov, nepotrebuje každý deň vidieť divadelné predstavenie a už nehovorím o televízii (už čakám, kedy to bude len prežitok), aj keď niektoré klenoty kinematografie si pozriem, ale ešte som nevidel na vlastné oči človeka, ktorý by povedal, že nepočúva žiadnu hudbu.

Ťažko mi je plniť stránky mojimi myšlienkami. Sú strašne komprimované, ak ma chápeš. Tieto riadky píšem nepripravený, nestíham zaznamenávať ten guláš, čo mám v hlave, nemám čas štylizovať, sedím tu vo vlaku v dosť nepohodlnej polohe, mám na všetko len obmedzený čas, kým nedôjdeme do Uzla, takže sa na mňa nečerti. Rád by som písal konečne niečo umeleckejšie, premyslenejšie, krajšie a čo možno najvláčnejšie, pri šálke čaju v pohodlí doma. Ale môj život naberá rýchle otáčky a i to nesprávnym smerom. Nestarám sa o seba, prestal som športovať, miesto svalovej hmoty naberám len hmotnosť, nejem zdravo a to sa začína na mne prejavovať. Mám temer večne vysoký krvný tlak. Málo pohybu, zlá strava a nervy z každej maličkosti, to ťa bez následkov nenechá. Moja doktorka mi odporúčala nejaké voľne dostupné lieky, akýsi vylepšený horčík, či čo. Asi jem čosi, čo mi ho odbúrava z tela. Ale niečo na tom bude! Nikdy som tak často nemával kŕče, keď som si šiel zabehať a minulý rok, sa to stávalo asi raz za týždeň. Som musel domov dokrivkať. Aj kamarát mi vravel, že to môže byť nedostatkom horčíka.

Žiaľ, v súčasnosti smerujem k ešte horším stavom, tak som sa rozhodol predsa len preventívne tie lieky brať. Je to vlastne len výživový doplnok. Nezdá sa ti ale, že my vlastne žijeme extrémny život, aj keď by sme nemuseli? Sami sa dobrovoľne vystavujeme takým stavom, ktoré musíme korigovať liekmi a výživovými doplnkami. A ak nedodržíš základy prevencie, bude už neskoro. Dnes sú civilizačné choroby vlastne nie tak celkom choroby, iba nezdravé podmienky! Stres, zlá strava, málo pohybu a ktovie čo ešte, vedú k celej škále ochorení. Je to smutné, no je to tak.

Nechcem nič hovoriť, ale pokrok civilizácie na jednej strane znamená úbytok čohosi iného. Niečo sa stále vyvažuje. Asi takto vyzerajú moje chvíľkové zamyslenia. Čosi napíšem a o minútu zabudnem, čo som tým chcel povedať. Strácam asi i schopnosť presnejšie zachytiť svoje myšlienky. A to bude asi začiatok konca. Písanie mi aspoň pomáha lepšie sa vysporiadať s nástrahami nepriateľského sveta a keď túto schopnosť vyjadriť sa písomne stratím, stanem sa jedným z mnohých. Priemerný človek. A toho som sa obával. Možno to vidím príliš negatívne, ale nemyslím si, že takouto zmenou sa stane zo mňa niekto lepší. Mám pocit, že strácam kontrolu nad svojim bytím. Opraty má už Firma a ona ma zmení na jej obraz.

Stanem sa hybridom svojho bývalého a budúceho ja. A verte mi, tá predstava je odpudzujúca.
Človek bez duše. Vypnutý. Len meno a heslo.

Záznam 8: 19.2.2018, pondelok, počasie: slnko

Dlho som nemal tak v pohode pondelok! Napriek tomu, že nám stále nedávajú nič robiť. Ale na to, aby sme normálne fungovali, je potreba vybaviť prístupy do mnohých databáz. Konečne sa niekam dostávame. Doobeda sme písali maily kade-tade, aby sme mohli byť už registrovaní. Aj napriek tomu, že sme nič poriadne nevybavili, aspoň nás TL zamestnal, a tak sme nesedeli pasívne so založenými rukami. Konečne sa ukázalo i slniečko a tak som i náladu mal lepšiu, i prenosy z olympiády som si mrkol. Porozprávali sme sa s kolegom, respektíve, nechal som viac hovoriť jeho. Zistil som, že právom neznáša vlaky, veď každý týždeň absolvovať toľko kilometrov počas štúdia je makačka. Ale mám taký pocit, že nakoniec môže byť v tej robote celkom fajn, ale to záleží od mnoho faktorov. A keďže to dochádzanie zabíja i mňa, neviem ako dlho vydržím.

Víkend? Nejaký bol? V piatok došla nechcená návšteva, ktorá je možno ešte i teraz u nás, okupujúc gauč. O jej problémoch a veciach s tým spoločných sa tu vyjadrovať veľmi nechcem. Dnes nie. Dnes mám výnimočne dobrú náladu. Ozvali sa mi z jednej firmy zo zahraničia. Samozrejme, že nie je čo oslavovať, ale teší ma ich záujem. Pýtali sa na moju súčasnú situáciu, ktorú som im objasnil v dvoch vetách a vraj do konca týždňa sa mi ozvú. Česká republika je síce ďaleko, ale ak sa bude opakovať ten istý víkend, že som doma a nič iné, ako pozeráť na štyri steny sa robiť nedalo, pozbieram sa a hybaj smer Morava!

Kaderničku som zas nestihol, lebo som vybavil niečo lepšie – mám nové autíčka! Som vášnivý zberateľ kovových modelov v mierke 1:43. Ešte som si ich poriadne nepozrel, iba tak zbežne, sú vo veľmi dobrom stave a mám z nich veľkú radosť... chvíľku, niekto mi volá...

Vybavil som to. Som rád, že o mňa prejavujú firmy záujem. Zase to však bola náborová firma, ktorú som svojim výberom nepotešil. Nemajú pre mňa nič. Ja ti hovorím, že s vysokou

školou a súčasnou prácou sa tá nová hľadá viac než dobre, až tomu nechápem, ale teší ma to. Nakoniec to absolvovanie kurzu malo význam. By som povedal – prelomový. Po škole sa mi niekto ozval raz za čas, po kurze temer nie je týždňa, kedy by mi nepísali, alebo nevolali.

Napriek tomu je stále môj život málo znesiteľný. Nepamätám si deň, kedy by som mal viac tikov v ľavom oku, ako práve dnes. Buď to je spôsobené práve tými nervami, ktoré možno zbytočne schovávam za nesmely úsmev, alebo je tento problém viac fyziologický. Teraz si už pravidelne dopĺňam horčičku, ale na tie tiky to zatiaľ nepomáha. Ide možno o to, že si to človek neuvedomuje, ako pekne v rici je. Áno, keď mám pocit, že nemám život a že niečo nie je v poriadku, tak mám proste nervy. Ja som človek, vyžadujúci harmóniu. Ak nie je niečo v poriadku, ťažko sa mi funguje. Pre mňa by bolo mať krásne vyvážený čas na relax, prácu a spánok, najlepším liekom.

Práve som mal výpadok. Od kurzu sa mi to stáva častejšie, než v škole. Jednoducho zopár sekúnd, kedy sa tvoje tvoje myšlienky melú v hlave rýchlejšie, než je tvoja hlava schopná uniesť – je to taký „mental overload“. Z čoho som tak oŕapený? Z toho piva alebo z toho, že neviem vydržať trošku horšie časy? Síce dačo nemálo precestujem, ale zatiaľ za ničnerobenie dostanem plat? A ešte sa sťažujem? Možno tu už nejde o prácu. Vedomosť, že nikdy nenájdem prácu vo svojom odbore v mojom rodnom regióne a fakt, že sa blíži čas opustiť rodičovské hniezdo, ma týra. Jedného dňa sa to musí stať. Pre zdravie moje i mojich rodičov. Považujem sa za mladého, chcem ešte dačo zažiť a nie strácať čas v robote, ktorá ma nebaví. Ostatne, už teraz som premrhal toľko príležitostí, počas ktorých som mohol toho toľko zažiť!

Zajtra zase. To, že tak žili rodičia, ako ja teraz, neznamená, že to po nich podedím. Často mám však pocit, že som od nich až priveľmi odlišný. Vo vzdelaní a v hospodárení s peniazmi som ich prekonal už dávno. Často sa nezhodneme v niektorých prípadoch, ale ja si svoje nijak extra nepresadzujem. Nechám ich, nech sami uznajú, že som mal pravdu. Ale inak na more rady nikdy nedajú.

Záznam 9: 20.2.2018, utorok, počasie: slnko s mrakom

Som čoraz viac na vážkach. Vyzerá to tak, že nám čochvíľa dajú legitímnu robotu. Boha, zle sa mi píše, dopísalo mi pero a jediné, čo som v taške našiel, je farebná ceruzka. Predsa som len našiel pero! Len teraz som veľa času strávil hľadaním, neviem, či vôbec napíšem toľko, koľko by som chcel. Budem si musieť v tej taške urobiť poriadok, dočerta.

Začínam mať neporiadok vo všetkom. Hlavne v mojom živote, ktorý nemám pod kontrolou. A začína ma to desiť. Ako som spomínal, už asi začnem reálne makať. Vybavovali sme si prístupy do všetkého možného i nemožného, ale stále nám chýba veľa vecí. A tak len píšeme maily, aby nám tu zresetovali heslá, tu opravili prístupy, vyklikávali nejaké testy a podobne. Hm, k testom: dnes som klikal jeden test v nemčine a napriek tomu, že som nečítal dokumentáciu, dal som 8 bodov z 10! Potešilo ma to hlavne preto, lebo som si dokázal, že ešte stále tú nemčinu zvládam veľmi dobre. Síce som ho musel robiť ešte raz, lebo sa nejako zle uzavrel na tej webstránke a neodomkol sa mi feedback, ale na druhý raz 9 z 10. To som fakt rád.

Ešteže je tá olympiáda, mám čo pozerieť v práci. Naozaj, zatiaľ je to nuda. Ale mám pocit, že ak prídu reálne problémy, ktoré budeme musieť riešiť, sa v tom stratím a koniec. Preto si nechávam zadné vrátka. Táto práca je proste poistka. Aby som vôbec nejakú mal. Do konca týždňa sa mi asi ozvú z Čiech. Dúfam a verím, že to nejak dokopem, že ich presvedčím o svojich kvalitách, lebo do mailu mi napísali, že som ich kritériá splnil. Ale i tak si od toho veľa nesľubujem, predsa len som v novej práci ešte ani nie mesiac, veľa som platný nebol a možno ani nebudem. Teda ovšem pokiaľ to bude ďalej také isté, ako doteraz. Už lepšie asi nebude. Roboty bude určite veľa a už teraz je času málo, nieto ešte potom.

Strašne ma suší. Mám pri sebe liter a pol ľadového čaju a mám pocit, že ho celý vychlascem, kým prídem domov. Aj to som rád, že som ho vôbec kúpil, lebo bolo asi tisíc ľudí

v obchode, sedem pokladní, z toho štyri zavreté. Ďakujem! Nabudúce skúste zavrieť ešte jednu, prekonáte sa. A ako vôbec som sa pod tou vetrovkou nepotil! Vôbec nie! Pot mi prechádzal po celej dĺžke chrbtice a stekal až do zadku. Inak milujem ten pocit, keď ako cezpoľný si naobliekaný, ako na týždenný all-inclusive pobyt na Antarktídu a domáci už vyťahujú jarné bundy. Temer vždy, keď niekam potrebujem ráno ísť, je to najmrazivejšie počasie pod slnkom. Týždeň pred tým, čo ma poslali z Úradu práce kamsi na pohovor, vôbec nemrzlo. Kedy začalo? Práve v deň pohovoru. Teraz je nad nami teplý front. A to znamená mrazivé rána a teplejšie dni. Takže ráno pokojne je i -10°C a potom cez deň i plusové hodnoty. Fajne!

Už mi dochádzajú nápady a myšlienky. Asi na sekundu som si spomenul na môj posledný príbeh, čo som písal. Veľmi dobre sa mi nad svojimi príbehmi premýšľa, lebo keď ich píšem, veľmi obrazne si ich predstavujem v hlave. Mám ale trochu problém s opismi, vynechávam pomerne dôležité vlastnosti ľudí, budov, objektov a prostredia. To asi naozaj chce ten príbeh písať na viac ráz. Raz napíšem kapitolu veľmi rýchlo a až potom si ju musím rozobrať a vylepšovať (najlepšie bez zmeny deja). Nechcená zmena deja všetko zbytočne komplikuje.

No a už sme tesne pred Uzlom. Pomaly končím. Môj život ide šialeným tempom, ale kam, asi i sám nevie. Naozaj sa mi nechce premárniť čas v práci, ktorú robím „dobrovoľne-nútene“? Chcem žiť, cestovať a prácu mať ako koníček. To chcem tak veľa? Nateraz by mi stačilo i minimum, ale hlavne, chcem si ja sám riadiť svoj život. Takže neprestávam veriť. No čo iné mi ostáva?

Záznam 10: 21.2.2018, streda, počasie: slnko s mrakom

Dnes som po prvý raz volal na helpdesk a to som im ako páňko začal po nemecky trepať, že sa mi zablokoval účet a nemôžem sa dostať do jedného softvéru. Nevieť, načo sú mi všetky tieto prístupy, neplánujem vo Firme ostávať dlho. Určite sa teším na nové príležitosti v Čechách. Keby sa mi nejak pozitívne ozvali, mal by som nesmiernu radosť. Pribudli by mi síce iné starosti – ako sa tam vôbec dostať, kde a ako bývať, ako využívať dopravu a zvyknúť si na nové prostredie. Ale čo som bol ten jeden deň v Ostrave, mal som pocit, že sa tam cítim lepšie a že by som možno i zapadol. Je tam trochu iná kultúra a všetko akosi lepšie organizované.

Do telefónu som si nastavil najnovšie výmenné kurzy, pre prípad, keby ma chceli okašľať. Radšej by som šiel stovky kilometrov a bol v cudzom meste, ako v nie práve najlepšej práci. Tak napríklad dneska – riešil sa veľmi jednoduchý problém, pričom jeho podstatu som pochopil, ale tie sieťarske výrazy, čo kolegovci používali – nechápal som ani trochu. A vlastne som možno ani nechcel. Lebo chuť ma úplne prešla. Nechcem to robiť, ale zrejme budem musieť, dokým si nenájdem niečo lepšie.

V obchode som si vystál menšiu radu, len som zmenil značku a zdalo sa mi, že majú všetko akosi drahšie. A ten pizzový koláč, čo som kúpil! Vo vlaku som ho odbalil, jem, jem a teraz narazím na dačo tvrdé. Hovorím si, asi to je menej rozpustený syr, alebo čo. Ale hryziem a nejde to. Bolo to tvrdé ako doska. Vieš, čo som vybral z huby? Predstav si plastovú fľašu kečupu. Keď ju otváraš prvý raz, tak je tam taká plastová somarina, čo drží vršok, aby sa náhodou kečup neotvoril. Musíš to odňať a tak kečup otvoríť. Tak presne tú plastovú somarinu som tam našiel. Úplne som stratil chuť, ďalej ten koláč jesť.

Stále som neostrihaný. Ale zistil som, že blízko sídla firmy je kaderníctvo, kde nie je potrebné sa objednávať, čo mi vyhovuje. Ak nebudem lenivý, tak cez obed by som tam skočil.

Dosť nás tým ničnerobením rozmaznávajú. Mali by sme prejsť na prístupové kartičky, ktoré nám absolútne ešte nie sú potrebné, ale všetci sme už neskutočne leniví, nikomu sa nechce po nich zájsť.

Napriek tomu, že nie som v práci vo svojej koži, nemusím aspoň behať po pohovoroch, po úradoch a tak ďalej, čo je výhoda. Ale viete čo, dnes už končím. Dnes trochu skôr, lebo ma bolia oči z toho príšerne silného svetla vo vlaku a potrebujem si trochu odpočinúť. Bolí ma i celý človek a nevládzem žiť. Aj keď človek v tej práci dokopy nič neurobí, tie dni sú akosi podozrivo krátke. Dúfam, že si odpočiniem aspoň cez víkend. Neverím tomu, lebo zase budem doma a nič. Asi si kúpim bicykel.

Záznam 11: 22.2.2018, štvrtok, počasie: slnko s mrakom

Celý deň som riešil jeden mizerný prístup. Nakoniec stačilo len počkať. No hovorím vám (alebo tebe? neviem, kto to bude čítať, tak to striedam), že tie softvéry sú hrozné. Za čo tí ľudia dostávajú peniaze? Ako my juniori, za nič? Keď urobia používateľsky nepriateľské prostredie, ktoré vyzerá ako študentský projekt z roku 2006! Áno, funguje dobre, ale ovláda sa hrozitánsky.

Mám rád pivec. Tmavý radler nealko. Čudná kombinácia, ale funguje. Už som si povedal, že z tých nervov is hodím normálne alkoholické pivo, ale reku, alkoholom si moc nepomôžem. Trochu síce zabudnem na problémy, ale to vytriezvenie a bolehlav nestoja za veľa. Naozaj je dobré. Niektoré iné sú len ochutené vody, ktoré sa sladu sotva dotkli, ale pri tomto cítiš i tie citróny i tú tmavosť.

Zajtra sa stretnem s Jurajom. Dnes mi volal, chcel by sa stretnúť. Ta reku dobre, aspoň mám zámienku ísť sa konečne ostrihať, hovorím si. Dosť času mám po robote, lebo ďalší vlak ide až za dve hodinky, takže dosť času a priestoru (časopriestoru) zhodiť tú hrivu z hlavy. Juraj je jeden z mála tých, ktorý o mňa ešte prejavuje záujem a preto mi nie je ľahostajný. Je stále oficiálne na praxi, ktorú má do augusta, som zvedavý, či sa už tiež nejako pohol. Zajtra ma budú kontaktovať z Čiech. Ale čo im môžem povedať? Dovoľenku mi asi nedajú, jedine PN, ale uvidím, čo dojednáme. Je to totiž dosť zamotaná situácia. Ale späť k Jurajovi. Stretneme sa pri pive, ak budú mať nejakého radlera, je to i tak jedno, veď už ide víkend. V pondelok asi napíšem nejaké uznesenie, na čom sme sa dohodli. Vraj mi ešte bude volať, tak mu poviem, nech sa nenáhli, keďže sa musím ešte dať ostrihať. Už mi tie vlasy lezú na nervy.

Píšem hrozne nekoordinovane. Možno je to i tým, že počúvam NeuroTech a tým sa i moje myšlienky v hlave hýbu o čosi rýchlejšie, ale iba možno. Často teraz prichádzajú

obdobia, kedy mám výpadky a i minútu sa rozhliadam po vlaku a hľadám tie roztrúsené myšlienky. Často sa dá ich len sťažka nájsť, lebo napriek hudbe v ušiach počujem rozhovory ostatných cestujúcich a niekedy to ruší.

Ideme my tak pomaly alebo ja píšem tak rýchlo? Som sa nejak rozbehol. Ale čo teraz? Znova dôjdem domov a čo tam? Umyť, pomodliť, vycikať a spať? Srandičky, srandičky, ale teraz skôr realita. Počas tých zopár hodín už nemám síl ani mať otvorené oči, čo ma desí. Som prázdny. Nič necítim. Nevieam, či mám čosi cítiť. Uvedomujem si, že dobré časy už asi minuli a tak to už i beriem. A potom prečo je nostalgia tak silná. Teraz by som vymenil vyesedávanie vo Firme za bláznivé nastavovanie routerov a svičov na Kurze a to zase za Vysokú školu.

Strašne blbo sa mi píše, vlak je dnes rozšafný a skáče ako blázon. Ešte mám pred sebou dosť z cesty, ale pritom už neviem, čo ešte napísať. Idem sa ešte najesť a dám si pohodku.

Záznam 12: 23.2.2018, piatok, počasie: snehová vločka

Dnes prídem domov neskoro, Juraj nemal na mňa nejak veľa času, ale aspoň sme trochu prehodili pár slov. Dosť meškal, takže sme nestihli ani nikam zájsť. Je piatok a mňa už nič nerozhodí. Skúsenejší kolega mal dnes voľno a šéf kvôli chorobe pracoval z domu. No tak si to predstav. Od rána na PC iba sledujem olympiádu a nudím sa, pozrel som si ale vynikajúce semifinálne turnaja v hokeji. Strhujúci hokej ale narušil náš iný kolega, ktorému hovoríme „Chodiace sebavedomie“, ktorý by nás ani radšej nechcel ani vidieť, lebo každým slovom naráža na to, ako to budeme mať ťažké a ako sa musíme veľa učiť, inak to bude peklo. Potom sa zasmieje. Demotivuje nás a odíde. To sa mu dobre hovorí. Ale pošťožoval sa, že majú veľa práce a predpovedá, že kým sa dostanem do plnej prevádzky, potrvá to tak mesiac. Neozvali sa mi ešte, ale stále verím, že Česi majú aspoň tú úroveň, že sa ozvú, narozdiel od niektorých našich, ktorí ťa niekedy dokážu naťahovať ako žabu.

Pijem radler nejakej divnej značky. Čuduj sa svete, ale prvý raz. Ale chutí ako rozriedená jarová voda. Mne je to ale šuma fuk, teším sa na ten moment, kedy sa pingnem do postele.

Rozmáha sa chrípka. Ja som zistil, že keď si kýchnem, tak sa mi rozpohybujú tiky v ľavom oku. Kedysi mi tancovali obe oči, ale odkedy pracujem, tak sa to stáva len ľavému. Ale to je dosť otravné a neviem, čo s tým robiť. Aj keď človek nie je navonok nervózny, ten tik ho proste prezradí. Alebo to čímsi iným? Začínam mať pocit, že som závistlivý. Naozaj však závidím tým ľuďom ich predstierané šťastie a bohatstvo? Inak dnes som sa chcel dať ostrihať, ale keď som videl, koľko pýtajú za obyčajné strihanie, hneď som sa otočil na päte. Nemôžem si dovoliť fakt veľa vecí. Nech robím, čo robím, stále sa obmedzujem a neviem si predstaviť to bohatstvo, ktorým disponujú iní vôkol mňa. Odkiaľ na také vychytávky ako lyže, snowboardy a drahé účesy majú? A hlavne tí mladší odo mňa. Chceš mi povedať, že len to, že brigádovali v zahraničí z nich robí domácich bohov? Doma môžeš študovať, čo chceš, i tak sa bez známostí ďaleko nedostaneš a rýchlo sa stratíš v šedom priemere. Inak sa hovorí, že platia ťa nie podľa

výkonov, ale podľa toho, ako rýchlo ňa vedia nahradiť. Ale na druhú stranu, skladám klobúk, ja by som tak na blind do Holandska zbierať hrušky nešiel, takže majú isto viac odvahy, než ja. No všetci sme iní, máme rozličné vzdelanie, iné znalosti, známosti a osobnosť. To, že ten spôsob, ktorý jednému priniesol bohatstvo, nemusí a nefunguje na všetkých, jednoducho nie je univerzálny. Ale jestvujú ľudia, ktorí zbytočne rozdúchávajú takéto tenzie o tom, kto si ako žije. A pri čítaní rôznych internetových fór sa k nim proste dostaneš. Asi tie fóra prestanem navštevovať. Nieкто sa musí vyjadrovať ku všetkému, nestačí mu si len prečítať komentáre a urobiť si vlastný názor, ktorý nemusí hneď do sveta trúbiť.

Musel som na chvíľu prerušiť písanie. V ušiach mi hrá najlepšia časť NeuroTech setu. Milujem, keď pesničky bez otáľania na teba vybafnú strašné množstvo energie! Aj tak sa mi moc písať nechce. Nie som unavený, ale i tak mi to teraz všetko ide akosi pomaly. Možno preto, že je už pomaly osem hodín večer a to už v normálny deň vypínam. Alebo som proste až príliš lenivý písať. Vôbec neviem. Ale som už pomaly vypnutý a moja myseľ je ako zle zotretá tabuľa, popísaná vzorcami, číslami a nerovnosťami. Na tabuli je tak ako v mojej hlave – entropia. Sústreďenie je nastavené na leveli nad 9000, ale čosi nepopísateľné ho blokuje. Aj keď teraz píšem sa to prejavuje. Disharmónia, ale čoho? Tela a ducha? Pravdepodobne, ani to telo nefunguje akosi. Je zmätené, netréňované a tiež oťapené, lenivé. Chce spánok. Ale i tak je výhodné, že tak dlho spávam, lebo napriek únave vôbec nezívam. Ale už ma štípu oči od svetla vo vlaku, takže končím. Víkend, víkend! Simulácia oddychu!

Záznam 13: 26.2.2018, pondelok, počasie: snehová vločka

Odkedy som v práci, nemával som tak zmiešané pocity. Predsa len sa mi ozvali z Čiech. Je to však dosť zvláštne. Dohodli sme sa na hovore cez internet vo štvrtok o tretej. Nevieť ešte, ako si to zariadim, lebo vtedy som ešte v práci. Ale mám teraz taký čudný pocit, akoby som sa tej možnosti zľakol. Ďalší vybavovačky a zmätky? Síce som na predchádzajúcich stránkach nadával a sťažoval sa, ale vyzerá to nakoniec tak, že moja práca bude celkom jednoduchá a že ten týpek „Chodiace sebavedomie“ robí niečo celkom iné. Ale i tak sa možno tej náhlejšej zmeny bojím. Alebo je to len prechodný stav a zajtra bude všetko v norme? Žiadna kaša sa neje tak horúca, ako sa pripraví.

Navštívila nás jedna z budúcich bývalých zamestnankýň. Prenesie na nás nejaké informácie, povysvetľuje nám, ako to chodí a chvíľami nám bude pomáhať. Je to sympatáčka, napriek tomu, že hovorila, že nie je z tých, čo vedia vysvetľovať, zapôsobila na mňa dobrým dojmom. Vraj zákazník, pre ktorého budeme upravovať firewally, má všetky schémy prehľadne spracované a že sú skôr pedanti, čo je dosť výhoda. Možno len tie začiatky budú také zmätočné a vlastne neviem, čo chcem – možno sa bojím len začať. Je však dosť podozrivé vidieť, koľko ľudí z Firmy odchádza, čo som sa dnes dozvedel. Vysvetlenie je prosté: veľa Slovákov pracovalo v Prahe a keď táto pobočka končí, tak im dali ponuku, aby pracovali tu. Zatiaľ nepoznám človeka, ktorý by to prijal. Robiť to isté za menej? Kto by to bral?

Určite nebudem na nových potencionálnych zamestnávateľov tlačiť, aby ma pribrali hneď od marca, až tak tvrdohlavý nie som, nechcem sa zbytočne plašiť a vystaviť sa tak ťažkostiam, ktoré i tak nemusia viesť nikam. Musím si to nechať prejsť hlavou (žiadne nože a guľky), premyslieť všetko dopodrobna. Rodičia mi v tom nijak nebránia, ale nevidím ani žiadne nadšenie. Pre nikoho to nebude jednoduché, to mi je predsa jasné, zvyknúť si na nové podmienky. Ale oľúkám si ich vo štvrtok.

Dal som i echo svojmu šéfovi, ktorý potom prišiel za mnou a trochu sme sa pozhovárali. Podľa jeho slov som bol pre neho záhadou, lebo nevedel, do akej miery ma táto práca baví a ako dlho vydržím. Tak som mu poskytol menšiu spätnú väzbu, ktorú potreboval. Vyzerá prísne, ale to je len zdanie. Vedel, aký materiál dostal a tak nemá vysoké očakávania.

Mrzne ako šialené. Je mínus desať stupňov a ešte ten protivný vietor. Na dnes ale končím, lebo som rozpoltený a bližšie info budem mať až vo štvrtok, ak nie i neskôr. Zase som nevládny a iba sa tvárim, že mám všetko pod kontrolou. Znova sa dostávam na dôležitú križovatku v živote. Sám som zvedavý, ako z toho vykorčuľujem. Idem si po korčule.

Záznam 14: 27.2.2018, utorok, počasie: snehová vločka

Dnes len krátko: dostali sme konečne zmysluplné školenie! Konečne viem, čo budem robiť a nevyzerá to až tak zložito! Situácia sa tak zamotáva viac, než by som bol ochotný pripustiť. Som však zvedavý, čo mi povedia z Čiech a ako si to celé ošéfujem, lebo i vtedy možno tiež budem na školení a to mám byť teraz na dvoch miestach naraz alebo čo?

Stretol som kolegu z kurzu. Už i sám pracuje ako správca v budove mojej bývalej alma mater. Aký je ten svet malý. Dohodli sme sa s bývalými spolužiakmi z vysokej na stretku. Už teraz sa teším na budúci piatok. Dnes sa fakt tento deň vyfarbil všetkými farbami. Až na to cestovanie a sčasti stálu neistotu, stále je to v norme, hovorím si. Nakúpil som si rožky a cottage cheese a nejaký nie moc chutný šalát a v pohode som sa teraz vo vlaku najedol, zároveň som si písal s kolegovcami. Neviem, čo ma čaká zajtra a už vôbec nie, čo vo štvrtok, ale z vlastnej skúsenosti viem, že je len malá pravdepodobnosť, že budú znova tak fajn ako dnešok.

Dnes fakt len krátko. Tento týždeň naberá veselé tóny, hádam sa to nepokazí a budem v pohode, ktorá mi už dlhšie chýba. Jediný problém dnes je to moje hlúpe tancujúce oko, traf aby ho šľakil. Teším sa do postele. Na ňu nie sú potrebné žiadne prístupové heslá. Nesľubujem či zajtra napíšem viac.

Záznam 15: 28.2.2018, streda, počasie: snehová vločka

Dúfam, že to po sebe budem vedieť prečítať dnes. Som ako inak, vo vlaku, a v starých kupéčkach, takže predpokladám, že ten vlak bude celkom kvalitne skákať, ale nič neprekoná jeden môj zážitok z MHD, kedy som mal pocit, že sa štvrtej zastávky ani nedožijem. Autobus sa celú cestu rozbíjal, div že na konečnú nedošiel na molekuly.

Pri dnešnom školení som bol tak unudený a zmätený, že som celkovo rozumel tak desiatim percentám toho, čo som si mal zapamätať a ani to mi nejak neimponovalo. Som zvedavý, dokedy vydržím, kámo. Konečne som stihol kaderníčku, konečne som o pol kila ľahší (už som vyzeral ako David Guetta z geta), ešte sa dnes oholím, nech po čase zase nejak vyzerám. Skôr, či neskôr ma i ak budú fotiť na kartičku, som zvedavý, či ju niekedy i využijem, lebo zajtra mám ten pohovor. Je dosť škoda, že to tak nepríjemne vyšlo. Nedá sa ani kde schovať a mať trochu súkromia, aby som nebol príliš na očiach. Je predsa len nepríjemné dohovárať sa o novej práci priamo ešte v súčasnom zamestnaní. Nerád riešim viac vecí naraz, radšej si ich rozdelím na viac dní. Je teda dosť možné, že odfotiť sa pôjdem až v piatok. To by bola náhoda, ak by mali zrovna vtedy voľno. Zajtra si musím nájsť flek, kde sa môžem zašiť. Okrem Mareka, s ktorým masíme tikety, všetci ostatní o mojom pohovore vedia. Ani rodičia o tom nevedia. Teda vedia, že mám plány zdrhnúť, ale o Čechách nevedia. Už by to automaticky stihli vykecať každému navôkol a o to teraz nestojím. Nepotrebujem, aby kde-kto roztruboval každý môj krok. Na určité veci je potreba mať nastavený filtering.

Musel som ale kopnúť do vrtule, aby som stihol dnešný vlak. Bežal som v mínus ôsmich stupňoch asi sto metrov a on ten potmehúd nakoniec nebol ešte ani pristavený na nástupisku. Takže som sa plašil zbytočne, ale mám aspoň otestované, že i skorším MHD spojom ho budem lahodne stíhať. Vynikajúce na tom vlaku je to príjemné zelené svetlo. Veľa toho nevidím, ale tým lepšie, nemám tak unavené oči, ako v tých nových vlakoch. Niekedy je tak silné, že mám pocit, že ide vypáliť sietnicu.

Teším sa i bojím zajtrajška. Určite by som rád zanechal dojem, keď mám možnosť okúsiť luxus v Čechách, tak prečo nie? Isto viac, než polovica mojich rovesníkov tam už bola, len ja sedím doma a dívam sa na tie isté štyri steny, ako i pred rokom, tak isto, ako pred dvomi... stále sa považujem za mladého človeka a teda ak cestovať, tak kedy? Jeden môj kolega mi tiež dal za pravdu. Tento týždeň ale vyzerá rozbitý, je chorý, lape po vzduchu, kašle a je dosť podráždený.

Zase som mal výpadok. Tento ale bol čímsi iný. V mojich myšlienkach sa síce znova varil guláš a nevedel som si vybrať, ktoré ingrediencie z neho vložiť na papier, ale teraz som nemal svalovú paralýzu. Cítil som sa uvoľnene a tak... neutrálne? Prestávam precíťovať okamihy vôkol seba. Neviem, čo píšem, čo je to so mnou? Dávajú tie riadky, dni a i celý denník vôbec zmysel? Ako to, že sa cítim divne, štylizujem a dokonca som začal správne oddeľovať slová na konci riadkov? Nie som ešte delfín, no mám pocit, že by som to dokázal ním aspoň na chvíľu byť. Vnímal som psychedelické zmeny namaľovaných línií v tuneli, zvuky brzdiaceho vlaku, NeuroTech v ušiach, registrujem i periférne každý pohyb ľudí vo vlaku i mimo neho. No len pred pár minútami to bolo celkom naopak, absorboval som všetky podnety, no nevedel som ich spracovať, lebo mi mozog zatemnil vlastné myšlienky. Uf, radšej končím, lebo ak tieto stavy budú pretrvávať, tak si budem asi musieť vyhľadať odbornú pomoc. Tak nazdar a verme tomu, že to zajtra dáme ľavou zadnou!

Záznam 16: 2.3.2018, piatok, počasie: snehová vločka, dážď

Včerajšok som nevynechal schválne. Písal som kamarátovi a dohodli sme sa, že pôjdeme domov tým istým vlakom. Takto by bolo pre mňa obtiažne napísať zopár strán, preto som sa to rozhodol vynechať. Tak píšem teda až dnes.

Včera pohovor. Vyžadovali vodičák a znalosť jedného softvéru, s ktorým som nikdy nepracoval. Po siedmich minútach sme to uľali. Nemalo by to zmysel ďalej naťahovať. Bol som sklamaný, no nedalo sa nič spraviť. Nevadí, nevyšlo to teraz, vyjde nabudúce. Teší ma však záujem náborárov. Možno to spískali dve nové riadky v cévéčku, lebo dnes mi volal ďalší z nich. Tento ho však mal aspoň preštudovaný, čo ma teší ešte viac. Veľa ľudí si do vyhľadávačov zadá tak maximálne dve kritériá, CV si ani nepreštudujú a potom volajú. Pri telefonáte s ním som sa nemal problém vyjadriť plynule, pričom na pohovore som habkal ako Scatman John.

Okrem jedného makového pečiva som nemal od rána ani gram jedla v ústach. A to som si kúpil cottage cheese a mexický šalát, ale v tom neporiadku v taške nemôžem nájsť lyžičku. Netuším, kde som ju nechal, ale jedno je isté – ten makoš ma až tak nezasýtil, takže si musím počkať ešte hodinu a doma sa už i tak kvalitne najem. Viem, nerobím dobre. Už si to musím nejak poriadnejšie ošéfovať. Nemôžem jednu vec hľadať desať minút prehrabávaním sa vo svojich veciach a zistením, že som tú vec nenašiel, bezcieľne zízať na neotvorený šalát.

Konečne viem, čo bude môj každodenný chlebiček! Najprv nám narvali hromadu učenia, pod dozorom sme spravili minimálne desať tiketíkov, pričom niektoré trvali minútu ako dnes a niektoré i hodinu. Viem však, že requesty sa týkajú stále tých istých úloh, iba sa

menia IP adresy, takže keď sa to dokonale naučím, budem schopný riešiť tikety sám! Napríklad také SSL by som mal vedieť už teraz nastaviť. Mám dosť času cez víkend si všetko kvalitne prejsť. Aj jo! Ide víkend. Plány? Okrem učenia si poriadne oddýchnuť. Bude ho veľa, ale aspoň som videl tie tikety na vlastné oči a mám spústu dokumentácie.

Mám pocit, že bude fajn, ak začnem písať niečo umeleckejšie. Nie žeby ma tá cesta vlakom neinšpirovala, ale mám v pláne dokončiť trilógiu. Prvú časť som relatívne dokončil, má však otvorený koniec, ktorý bol zámerný. Pokúsím sa nájsť nejaký hudobný set a vydám zo seba zopár pekných myšlienok. Túto dobu prúdia zo mňa ťažšie a keď budem naplno zabratý v práci, tak to môže byť eventuálne horšie.

Ešte taký mesiac budem viac myslieť na svoje duševné zdravie a budúcnosť, než na vzdušné zámky. Hoci sa motivujem predstavou najideálnejšej cesty, ktorou by som sa mohol uberať, viem, že sú to len predstavy. Tie sú často očistené od neduhov tohto sveta. Toto odpútanie sa od reality ale znamená problémy. Zatúžim po týchto nereálnych, i keď možno naoko pravdepodobných scenároch a zabúdam na to, čo mám pred očami teraz a nevážim si to. Alebo som musel na vlastnej koži okúsiť ťažké začiatky a potom sa z toho stala „brnkačka“.

Čím ešte zaplniť stránku? Vždy, keď končím deň, snažím sa, aby som sa presne vošiel na strany v denníku a nenechával voľné riadky. V ňom mám hore súpis na každej strane, píše sa tam deň, počasie, číslo kapitoly a dátum. Ak je to prepísané, tak to už nemá zmysel. Aj tak som raz napísal raz tri stránky, inokedy šesť. Záležalo to na viacerých faktoroch, hlavne momentálnej nálady. I keď sa tie poznámky podobajú ako vajce vajcu.

Som zvedavý na pondelok. Som z Firmy zmätený, v jednu chvíľu to vyzerá znesiteľne, v druhú zase nie. Ale myslím si, že som si na to už celkom zvykol. Doteraz mi ešte nedocvaklo, že vo Firme už robím celý mesiac!

Záznam 17: 5.3.2018, pondelok, počasie slnko a mraky

Zvyšujeme úroveň! Práve dnes pridali nový regionálny rýchlik – päť minút po piatej. Mal by som ho lahodne stíhať. Je to dobrá správa, už okolo šiestej budem zrejme doma, avšak moje reporty môžu byť o niečo kratšie, lebo takto strávim vo vlaku menej času. Píšem ho však hlavne preto, aby som nezabudol písať. Mám totiž v pláne, ako som už avizoval, písať druhú časť budúcej trilógie. Obávam sa však toho, že keď sa presťahujeme do nových kancelárskych priestorov, tak na to nebude čas.

Je to zvláštny pocit vynechávať zastávky! Už sme temer na pol ceste a to som len začal. Je to fakt rýchle, ak zapíšem tri strany, tak to bude relatívne v pohode. Veď ani to pivo nestihnem vypiť! Mám opäť tmavého radlera, je to fakt klasa. Za 20 minút som na stanici. To sú fukoty! Išiel som dnes s kamošom na stanicu a sám sa mi ponúkol, že pôjde so mnou a len tak medzi rečou mi nadhodil, že majú pridať tento rýchlik. Potešil som sa, ale netušil som, že už dnes ním pôjdem. Trochu ho ale ľutujem – toho kamaráta. Robí prácu s nie vysokým platom, nebaví ho to, aj keď stále skúša nájsť niečo lepšie. Poznám tú frustráciu, keď i vieš, že nie si nejak namyslený alebo dokonalý, ale vieš, že si zaslúžiš viac. Dá sa s tým bojovať, ale nescie v tej práci ostať pridlho, aby si neprivykol. Dostane sa do komfortnej zóny, ale verím mu a držím mu palce, aby neostal v živote preskakovať na jednom mieste. Patrí tiež do tej malej partii ľudí mimo rodiny, ktorému na mne záleží a preto mu to recipročne vraciam. A to i preto, že je tá skupina tak nepočtená.

Končím. Rýchlosť vlaku ma presvedčila. Viac sa asi nedá napísať. Možno je to tak lepšie. Často som sa opakoval a písal somariny. Budem si musieť na to zvyknúť.

Záznam 18: 7.3.2018, streda, počasie: slnko a mraky

Tak vynechávam dni, no! Včera som prišiel na novú zábavku. Potajme si nahrávam smiešne rozhovory v práci. Včera som teda mimo písania skôr počúval, čo som nahrál. Možno to budem robiť pravidelne a bude z toho seriál – Office Fun. Ide len o zábavu, nikomu nedonášam interné informácie. Včera som aj tak nestihol rýchlikos, takže som sa terigal osobákom a zrazu to trvalo, kým som prišiel domov. Nikto nám však dochádzku úzkostlivo nekontroluje, kým sme na pôvodnom mieste, tak si dovolím tých pätnásť minút ukrojiť z pracovného času skorším odchodom, kolegyňa si dokáže ukrojiť i dokonca trojnásobok toho času, tak čo.

Práca vo Firme ma neba. Všade Skype, mobily a podobné hovadiny, ale i tak komunikácia viazne. Včera sme si dohodli jeden request, no nevyfúkli mi ho? Tak som si rezervoval ďalší na zajtra.

Hrozí mi, že zajtra pôjdem na služobnú cestu. Štve ma to, lebo zas budú nás hustiť informácie bláznivým tempom. Mne totiž (aspoň zatiaľ) práca vo Firme ubieha len dvomi rýchlosťami: buď nič nerobíme, ale tvárime sa dôležito a jeden request sa rieši i tri dni, i keď náš tím sa skladá zo siedmich ľudí (dvaja seniori by ho zvládli za dvadsať minút). Druhá rýchlosť je šibnutá: za deň sa dozvieš toľko, že odpadávaš a uvažuješ, že si hodíš mašľu. Takže napriek dnešným komunikačným zariadeniam budeme nasávať informácie v Prahe. To mesto by som raz chcel navštíviť, to áno, ale sám alebo s kamarátmi. To sa dá len ťažko povedať, o čom sa tam budeme baviť s kolegami, ktorých sotva poznám. Nuž ale čo, služobky mám v zmluve, takže s tým veľa neurobím.

Iné firmy ma stále kontaktujú. Je zvláštne, že až teraz. Dokonca i z odboru, tam som chcel už skoro pred dvomi rokmi a vtedy som si vybavoval prax a po jednom nič

nehovoriacom maile sa už neozvali. Dám im určite ešte vedieť, ale až v piatok si to dám dokopy, lebo stále neviem, kedy sa pôjde do tej Prahy. Je to celé nanič. Ak to bude budúci týždeň, tak sa poriadne naštvem. Mám tam naplánovaný „týždeň s Libre“, dokonca tú súťaž už chcem i otvoriť. Nebude na to veľa času, ale keď netečie, aspoň kvapká, hovorím si. Možno kvôli tomu pôjdem skorším vlakom, aby som stíhal ten rýchlik o 17:07.

Záznam 19: 8.3.2018, štvrtok, počasie slnko a mraky

OK, tak budúci týždeň služobka ešte nie je, čo je výhoda a s Libre to vyzerá náramne. Sedím vo vlaku, mám rakúske nealko, ktoré chutí dobre, pre mamku mám ružu ku dňu žien, zajtra je piatok a mám za sebou úspešnú „čejndžu“. Čo môže byť lepšie? Vedel by som k tomu napísať ešte viac, čo môže, ale i tak som spokojný.

Zajtra si idem vyzdvihnúť stravovaciu kartu, už je dosť dobre nabitá, ale zajtra mám jeden ťažký request, ale tak či onak by som tam skôr či neskôr musel. Zajtra sa stretnem s kamarátom, ktorého som od školy nevidel, teším sa na toho trotha, chcem vedieť, ako sa mu darí.

Asi budem chorý. Cítim sa unavený, bolí ma zub, som podráždený, spotený a znechutený. Kámo, v tom pive by som sa kúpil, tak fajn je. Cítim sa prázdny, bez duše ako pneumatika. Uvažujem o tom, že nebudem denník písať každý deň, veď aj tak nie je o čom. Radšej by som písal niečo, čo nie je tak reálne, ako táto realita okolo mňa. Veď každý deň to isté! Občas sa mrknem do kalendára, aby som nezabudol, koľko dní som už stratil. I v niektoré dni sa po prebudení divím, že mi na prste na nohe nevisí nejaký štítok.

Kolegov plán je jasný: ostať vo Firme tak zo dva roky, získať prax, ísť do zahraničia a tam pracovať niekoľko x rokov a potom žiť z kráľovského dôchodku. Je to snílek, ako ja. Veľmi neverím, že si nájdem prácu snov už teraz, mojím súčasným cieľom je osamostatniť sa. Ale to vyzerá takmer ako nereálna úloha, najmä ak sa človek nechce zadlžiť. Fakt to nepotrebujem a radšej sa uskromním, ako by som sa slepo rútil za niečím, čo je podložené iba túžbami a pocitmi. Keď som bol schopný kompromisov doteraz, tak aký problém v tom vidím pokračovať v nich? Som kráľ kompromisov.

Svet kašle na mňa a ja mu to recipročne vraciam. Aké je to jednoduché. Realizácia je niekedy náročná a vyžaduje si individuálne zrovnanie si svojich očakávaní a nárokov. Zasadíš si nízko – každý si na teba zasadne, zasadíš ich vysoko – budeš večne sklamaný a keď sa včas nespamätáš, zistíš, že si celý čas bol super sebecký. Rovnováha je v živote dôležitá, ale ako odvážiš nehmotné veci? Možno sa nad tým zamyslím zajtra, dnes sa mi motajú prsty väčšmi, než obyčajne.

Záznam 20: 9.3.2018, piatok, počasie: slnko a mraky

Ťažko sa mi píše. Je tu vo vlaku dosť hlučných ľudí, asi sa tešia, že je už piatok a majú víkend naplnený zmysluplným programom, narozdiel odo mňa. Mne už robota ide tak na mozog, že povolujem IP adresy už i v snoch. Dnes do rána asi 80% snov bolo takých.

Dnes sme mali robiť tú singapurskú „čejndžu“, ale potrebovali sme IP hostov, dodnes sme ich nedostali a tak sme zas s tým nič nespravili. V pondelok máme ale hneď 3 také a dokonca majú prísť šéfovia nášho zákazníka. Preto mám asi nik nepomôže a musíme si na ne vystačiť sami. Kartu už mám a dokonca došla i prvá výplata. Je to temer polovica z mojich doterajších zárobkov dokopy.

S kamarátom od ukrajinských hraníc som sa napokon stretol. Veľmi sa nezmenil, je rovnako ukecaný. Som rád, že som ho videl, porozprávali sme sa. Dali sme si pizzu a dokonca sa zúčastnili spontánnej demonštrácii na námestí. Bolo to pokojné, aj keď neviem, či to malo vôbec nejaký zmysel. Teší ma ale, že ľudí už politici nebavia a riadne sa hnevajú. Slovák však rýchlo a ľahko zabúda a často sa po takýchto demonštráciách nakoniec ani lístok nepohne.

Chýba mi hudba v ušiach, aj tak sa mi ťažko píše. Je už osem hodín večer, ale neľutujem, že idem domov neskôr. Vedľa vo štvorke sedia dvaja trokli, čo vyzerajú temne, ako hudba, ktorú počúvajú, isto nemajú ani dvadsať. Nikoho nesúdim a nehodnotím, iba nie som fanúšik ich súčasného výstredného správania, pri ktorom sa nedá ani premýšľať. Škoda, že vystupujú až v Uzli, kde takmer vždy svoj záznam končievam. Alebo mi už mozog takto večer nepracuje, aj keď mi to príde tak, akoby som dnes neprehodil ani kus slamy.

Dlho som nebol tak prázdny, tak neutrálny. I tieto slová píšem s veľkou námahou a po asi piatich minútach čumenia na tabuľku, visiacu zo stopu vlaku. Jednoducho nemám čo písať. Toho som sa obával, že písanie denníka zovšeobecnie a stane sa povinnou jazdou, nech sa ten deň stane čokoľvek. Však toto je denník a žiaden report alebo správa v telke, prerušované tridsiatimi reklamami. Píšem, čo ma napadne, čo cítim a ako prežívam svoje úlohy vo Firme. OK, zase ma začínajú štípať oči z toho protivného svetla. Aspoň ten zub prestal, lebo už som kolegov upozornil, že bude možné, že budem nepríjemnejší, než obvykle. Takže končím, som rád, že ide víkend.

Záznam 21: 12.3.2018, pondelok, počasie: slnko

Dnes sa darilo! Sedem tiketov sme spravili! Sedem! Začíname sa naozaj kvalitne zlad'ovať a darí sa ako nikdy. Dostali sme tikety i na proxy, ktorej som sa sprvoti bál, no je to ľahšie, než sa zdá. Dostal som presnejšie inštrukcie (konečne!) a teraz už viem, kde kliknúť a čo spraviť. Toto si viem rýchlo osvojiť, nepotrebujem, aby niekto na mňa vybafol tisíc strán informácií hneď a potom chcel, nech to ukážem v praxi.

Nerád to hovorím, píšem a priznávam, ale začína mi tá robota „nevadiť“, čo je divné, lebo ja som ako prvý z našej skupiny chcel zdrhnúť (dopísalo mi pero, ale píšem náhradným, ktoré píše nádherne!) a zdá sa, že som v tomto už jemne „doma“. Užívam si kartičku na obedy, dnes prvý nákup a kolega nevie pochopiť, ako dokážem kombinovať orechovník a smotanovú nátierku. Dnes som ho ešte viac splietol: tou nátierkou bolo pikantné jalapeño.

Nik nás neprišiel demotivovať, lebo vrchnosť bola na HQ, aspoň nás neobťažovali a makali sme ako včeličky. Napriek tomu, že ma nič akosi nenapadá, jedno je isté: aj keď nemám najlepšie platenú robotu, som mimo odboru, je málo záživná a sedavá, predsa len viem, že mám niečo naviac. Neviem ale čo. Dnes som ukázal pomerne slušnú pamäť, ktorá si pred mesiacmi slúžila len vtedy, kedy chcela, dnes som si ale všetko kvalitne zapamätal a už i skúsenejší kolega mi napísal, že som už pomaly odborník na proxy, napriek tomu, že len o jednej som spravil prvý request, takže to môže niečo znamenať. Ten pocit istoty, keď vieš niekoho opraviť a vieš, že máš pravdu a že si všetkému pochopil, je slastný. Pochopil som fungovaniu proxy. V princípe je to jednoduché, len som to doteraz nemal poriadne vysvetlené.

Možno som len nadšený z poznania. Možno len z pocitu mojej intelektuálnej nadradenosti. Nikdy som si to o sebe nemyslel viac, než teraz a to si myslím, že nie som

sebec. Jednoducho som asi prišiel na moju najväčšiu devízu: ľahko sa učím, zapamätám si veci a mám radosť z poznania. Nech to znie akokoľvek pritiahnuté za vlasy, ale ukáž mi pracovnú činnosť, ktorú som nikdy nevidel, daj mi mesiac školenia a hneď viem aspoň polovicu, čo skúsenejší kolega. A nehovor, že preháňam. Sebaodceňovaním som strávil pol života.

Celkom som zabudol na to, že dnes možno bude Libre. Tá neistota je však nanič. Neviem, či prídu mamke do telocvične športovci a teda, či mám vôbec všetko chystať a či to budem stíhať. Dnes sa ale darí všetko, to nepopieram. To žeby som si dnešný deň normálne zarámoval, lebo sa dlho nemusí opakovať.

Ešte sa mi neozvali ohľadom toho bicykla. Bolo by fajn si ho ešte tohto mesiaca vyskúšať a trochu pocvičiť. Keď už cvičím mozog, tak trošku i svalom by sa hodilo. Ešte vlastný byt a šťastie je dokonalé. Čo viac?

Záznam 22: 13.3.2018, utorok, počasie: slnko

Teploty dnes atakovali dvadsať stupňov! Potím sa dosť dobre, táto jar vyzerá byť vcelku extrémna – ráno pár stupňov nad nulou a poobede sa ideš rozpustiť ako zmrzlina vedľa cesty.

Dnes sme vyriešili opäť dosť tiketov a tak sme vyčistili queue dosť pekne. Naša juniorská skupina už získava pomaly zručnosť v proxy, ktorej sa obávala. Moje obavy sú však širšie. Konečne však možno už toho týždňa dostanem ten stacionárny bicykel, dnes sme si to s druhou stranou pekne vybavili, takže sa chystá víkend na bicykli. Nikde sa s ním síce nedostanem, ale začne si zvykať na pravidelné cvičenie. Už som i vybral peniaze, obával som sa bankomatu, lebo posledne vydával najmenej päťdesiatku a tie špecifickejšie bankovky vôbec neriešil.

Doobeda sme nič neurobili, lebo na proxy stále niekto bol a tak sa tam nedalo ísť. Ale vlastne, čo by sme robili vo Firme, vraj si stačí vyložiť nohy – kolega srandista. Takže robota je možno znesiteľná, ale príde mi to príliš zbytočne zdĺhavé. V tej práci je človek viac než polovicu času zbytočný. Aspoň zozačiatku. Ale chápem, i tým, ktorí vypisujú tikety, je niekedy jednoduchšie napísať tiket, než stránku otestovať.

Včera som bol unavený, takže Libre nebolo, dnes by som už mohol konečne oficiálne otvoriť novú sezónu prvými pretekmi, za predpokladu, že budem sám doma, inak to zmysel nemá. Hej, ale začína to byť alarmujúce! Ja fakt neviem, čím mám zaplniť strany!

Ľudia, čo pozitívne myslia, majú v živote i viac šťastia. Nevieť túto vetu ani potvrdiť ani vyvrátiť, lebo to unavené šťastie si na mňa konečne sadlo asi od Kurzu. Dodnes nechápem, ako sa mi tam darilo. A to rátam i také zjavné maličkosti, dotvárajúce celok – človek sa ani neponáhľa a stihne krásne električky, chytí balans, keď znenazdajky zabrzdí alebo nejak nečakane nadskočí, je mu jedno, kedy príde ráno do roboty a podobne. Pravda, prvé dva týždne niečoho nového je vždy zničujúcich, ale keď si na to človek zvykne a pozitívne myslí, tak sa proste darí. Aby človek šiel za svojim cieľom, musí prekonať zopár prekážok. Často pri tom premýšľa, či je ten-ktorý krok dobrý alebo nie. Zradné je hlavne to, že to človek pochopí často a neskôr. Človek má najskôr pocit, že si vybral zle, ale až čas ukáže, či si vybral správne. Nemáme možnosť sledovať náš život vo fáze, kedy by sa rozhodol inak. Môžeme hovoriť „keby“, ale to nemá zmysel. Život sa na „keby“ nehrá.

Hm, tak predsa je o čom písať. Asi je potreba viac myšlienok hodiť na papier, ako reportovať deň – čo vyšlo a čo nie. Verím, že sa v tom zlepším. Tak a znova Uzol, takže končím. Zajtra stred týždňa!

Záznam 23: 14.3.2018, streda, počasie: slnko a mraky

V tom rýchliku nie je problém nájsť miesto, aj keď som šiel neskorším busom, čo ma teší. Síce už nepijem ani nealko, na jedálenskú kartu by mi ho nemuseli účtovať. Možno to nie je problém, ale i tak je potreba si radšej odvykávať od alkoholu. Prv to bolo čosi ako „vyrovnávač nálady“, ale znovu začínam pozitívne myslieť, takže pivo dnes nepotrebujem. Kupujem si aj zdravšie jedlá, možno mi príde i ten stacio bicykel, takže sa začnem i viac hýbať – zdalo by sa, že život sa dostáva do lepších koľají. Cítim sa v nich ešte trochu nesvoj, ale zvykám si na to.

Vo Firme sme dostali hrnčeky s logom Firmy, takže môj „neomylný“ si beriem domov. Možno nie dobrý nápad, keď som si vzal hrnček, aby som trochu vyčnieval a teraz budem mať taký istý, ako každý. To je jedno, aj tak sa nedá vyčnievať čímisi takým, ako je obyčajný hrnček na čaj.

Náš šéf nám oznámil, že pred skončením skúšobnej doby si nás preklepne, ako pracujeme a podľa toho zistí, či ostaneme. Nemám boja ani trochu. Aspoň v posledných dňoch verím v seba a svoje schopnosti. Už viem presnejšie, na čo mám a na čo nie, poznám lepšie svoje plusy a mínusy. A je mi popravde jedno, či si ma tam nechajú alebo nie. Ťažko sa mi pláva v takýchto vodách, o tom nepochybujem. Robím túto prácu, lebo viem a musím. Nijak vážne ma nenapľňa. Viem, že toto nebudem robiť do konca života, lebo aj keď je tam občas záblesk chuti do práce, stále sa nej musím nútiť a to dokopy predsa nejde. Takže ak mám hľadať chybu, tak ju nájdem v sebe. Vedel som, čo dnes frčí, napriek tomu som sa hlásil na úzkoprofilový odbor, po ktorom ľudia neprahnú. Zvolil som si takú cestu a basta.

Ďalší výpadok. Už viem. Opäť budem do rána v snoch povoľovať používateľom sťahovanie EXE súborov. Úžasné. Zaujímavé je, že až keď som si napísal postup, tak tomu

plne rozumiem. Dnešný deň zakončím len krátkym pripomenutím spustenia Libre. Preteky boli strhujúce! Hádám budú vo štvrtok ďalšie. Aj tie prispievajú k dobrej nálade!

Záznam 24: 15.3.2018, štvrtok, počasie: slnko a mraky

Dnes si ma šéfko zavolať na koberček. Nie, nič vážne. Iba chcel vedieť, ako som vybavil pohovor a tak. Povedal som mu, že som to nevzal a aj to, že už nehľadám prácu tak intenzívne, ako v prvých týždňoch. Postážoval som sa iba na dochádzanie, ale i tak je to v konečnom dôsledku moja vec. Objasnil som mu nejaké detaily o tom, čo mi je nejasné a on sa ma opýtal, či so mnou môže rátať. Oznámil mi totiž podivné skutočnosti: vraj dostal na mňa pozitívne ohlasy a že vraj o mňa nechcú prísť. Nejde mi to do hlavy. Všetkým bez skúsenejšieho kolegu sa nikto z nášho tímu neodváža niečo sám urobiť, aby sa dačo nepokazilo. A lámam si hlavu i nad tým, kto vlastne bonzol mňa pozitívne ohlasy. Fakt netuším.

Mňa to i tak nijak nepoznačí. S kolegami sme vynikajúco zladení, ak niekomu niečo nefunguje alebo si nevie pomôcť, tak sme si nablízku. Generoval som kolegom kódy, ktoré použili do pravidiel, radíme si pri konferenčných hovoroch a tak spolu napredujeme.

Teraz mi hrá obľúbená časť setu! Hlas naplno! Nevie, ako som žil bez tejto klasiky. Rozbije mi myšlienky, roztrúsi ich všade, človek sa tak zamyslí, aj keď presne nevie nad čím, iba si užíva muziku a pohodičku vo vlaku. Faktom je, že tento vlak je poloprázdny a ja natoľko neznesiteľný, že si ku mne len zriedka niekto sadne, ani okom nezavadí. Niekedy to beriem ako urážku! Známi mi hovoria – viac sa usmievaj – áno a keď to skúsim, tak si ostatní asi myslia, že som nejaký pedozoofil. Na svoj ksicht si nemusím dávať ani masku na karneval, odpudivý som viac ako hydrofóbny náter. Ale mne je to i tak jedno, čo si ľudia myslia. Proste ma to nezaujímá.

Dlho som sa hral s perom ruke. Nenapadlo ma nič, čo by som ešte napísal. Iba možno to, že tá práca vo Firme dostáva zmysel a tie správne kontúry, i keď nie zriedka je to súboj s nudou, ale často človek príde na to, čo všetko nevie a to ho trochu od nej odrádza a mátie ho.

V transferujúcej sa firme sa stále z bežného života chaos nevytratil, preto je táto organizácia všetkého často nezmyselná. Ale to akceptujem. Čo myslíš, dokedy to vydrží? Výpadok. Brucho oznamuje veľký hlad...

Záznam 25: 19.3.2018, pondelok, počasie: snehová vločka

Čo písať? Ostávam stále len pri slovách, čo asi i tak neznamenajú. Dnes sme urobili naozaj málo. Keby dnes neboli čejndže, tak sa nudím hrozitánsky. Zajtra idem k doktorke, takže písať budem asi až v stredu. Nechal som si poslať balíček na adresu práce, dúfam, že to nebude niekde blúdiť. V stredu ráno asi hodím reč s recepciou, uvidíme, čo na to povedia. Ale inú možnosť ani nemám, domov si ho doniesť nemôžem, vyzdvihnúť si ho môžem až v stredu a z určitých dôvodov i tak nechcem, aby mi prišiel domov. Hádám budú na tej recepcii chápať.

Nechce sa mi písať. Asi prvý raz si chcem viac užívať cestu, než písať. Aj napriek tomu, že cez víkend som zhruba prečítal môj posledne dokončený román a chcel by som sa motivovať v pokračovaní. Nevymyslel som nič. Mám to totiž všetko v hlave, už len tomu musím dať logické poradie, niektoré veci dotiahnuť do konca a poriadne to premyslieť.

To oko ma už fakt hnevá. Nebolí to, ale je to hrozne otravné. Pozriem sa, kedy by som mohol navštíviť očné v nejaký rozumný termín. Nechcem zbytočne brať dovolenku. Čerta, je to so mnou dnes hrozné. Toto bude asi legendárne krátky súpis, ale čo už so mnou? Som proste rozpoltený a veľa vecí je stále nejasných, tak čo s nimi? Až čas s nimi musí pohnúť, ja na to nemám hybné páky. Tak dnes končím, hádam to bude v stredu lepšie. Hádám.

Záznam 26: 21.3.2018, streda, počasie: slnko a mraky

Hádaj, ktorú časť minulého zápisu som napísal až dnes! V pondelok som bol nejaký strašne prázdny, čo som už i tak dlho. Často sa mi stáva, že si pripadám ako robot. Ako bez okuliarov. Viem, že mám ísť rovno a vnímam aj tak ľudí okolo seba a snažím sa vypočítať trajektóriu ich pohybu, či už idú z boku alebo spredu, aby som predišiel nášmu zrazeniu. Neobzerám sa, nič ma neteší, nič nehnevá, idem si proste neutrálne naladený svojou cestou. Začína sa sám seba báť. Ale zase sú to len pocity. Mozog sa asi dá okašľať, aby niektoré veci prehliadal a na iné sa naopak zameral. Čo ale s hormónmi? Tie sa, pokiaľ viem, tiež dajú obísť nejakými medikamentmi, ale to za ten risk nestojí.

Včera som bol doma. Navštívil som ušnú, všetky ukazovatele sú v norme, čo ma teší. Prišiel aj kuriér a doniesol mi stacionárny bicykel. Hneď som ho i vyskúšal. Super vec! Meria to všetky dôležité údaje a tak mám prehľad, ako rýchlo som šiel a koľko som prešiel. Meria i tep a počet kalórií. Takže som si tak pomeral desať kilometrov a zvládol som ich za dvadsaťsedem minút. Ten deň som ešte niekoľko ráz na neho nasadol a dorovnal to na rovných dvadsať kilometrov. Limit je zatiaľ len desať, lebo cez pracovný týždeň toho tiež asi veľa nenacvičím, zatiaľ dám povinnú desiatku, potom to budem navyšovať, najprv si je potreba navyknúť. Veď už teraz ma tak bolí zadok, nohy a ruky, mám dobrú „svalovku“, ale to skôr z toho, že som dlho necvičil. Teraz však neobstoja žiadne výhovorky. Chcem trénovať, koľko sa dá.

Mojim cieľom je zvládnuť 24h LeMans. Nie, nebudem bicyklovať plných 24 hodín, ale budem sa tváriť, že som súčasťou trojčlenného tímu a každý si má odjazdiť svoju hodinu, potom to „posunie“ kolegovi. V preklade to vyznie tak, že budem bicyklovať hodinu, dve hodiny oddych a opakovať, až kým nedosiahnem 24 hodín. Plánujem to niekedy na leto, ale je otázka, či to vôbec vydržím. Bicyklovať uprostred noci, to nebude sranda a tak si zničiť spánok, no neviem.

Napriek tomu, že som sa dnes rozpísal, nejak ma to neba. Teší ma, že je podľa kalendára už jar, aj keď to vonku ešte tak ani zďaleka nevyzerá, ale jarná únava sa už na mňa stihla nalepiť. Neboj, ešte dám dnes bicykel, ale dnes som nejak málo jedol, musím to dobehnúť, aby som mal sil prekonávať sa.

Záznam 27: 22.3.2018, štvrtok, počasie: slnko

Nechce sa mi veriť, že pomaly končím druhý mesiac v práci. Budúci týždeň som tam len štyri dni, lebo potom je Veľká noc a zajtrašok. A už je tu apríl. Neskutočné. Ako si tak kontrolujem, tak niekedy v apríli budú končiť moje súpisy. Je však možné, že keďže súčasné súpisky už nebývajú tak dlhé, tak možno ešte v máji niečo bude. Tento blok má obmedzené množstvo strán a i tak v tom nemá podľa mňa zmysel pokračovať i v ďalšej knihe.

Bicykel dáva zabrať, bolí ma celý človek, hlavne zadok a nohy. Svalovka však po pár dňoch ustane a telo si zvykne na záťaž. No, záťaž. Krv nepotím, ale snažím sa prekonávať. Cvičím preto, lebo ma to baví (dokedy), pomaly každým dňom robím malé krôčky k lepšej kondičke.

Práca? No čo mám k tomu povedať? Niektoré veci sú už i pre mňa jednoduché, ale stále je ohromné množstvo vecí, ktoré neviem a možno ani vedieť nebudem. A či ma to baví? Tak pokým robíme na tom spolu ako tím a máme pri seba jedného seniora, tak je to super. Ale baviť? To je silné slovo. Viem, že to nie je úplne ono, ale môžem si vyberať? Mám vyštudovaný úzkoprofilový odbor, tak čo zmôžem? Chopiť sa prvej príležitosti a pokúsiť sa prekričať všetky bunky môjho tela, kričiace: „Čo tu robíš? Veď tu vôbec nepatríš. Nezapadol si sem!“ Myslím, že viacero ľudí má podobný problém. Hoci keby som niekomu doma v hladovej doline začal rozprávať o tom, ako si vykladám nohy na stôl, že občas niečo spravím a že mám plat podobný (ak nie vyšší), tak by ma vyhrešil. No my v tomto štáte si proste nevieme dupnúť, stále iba počúvame na slovo a obmedzujeme sa len preto, aby sme nejakú prácu mali. Synonymum môjho života.

Čo sa ale zmenilo, tak to je môj pohľad na život. Depresie mávam už len cez víkendy, aj to už menej často. Oko stále tancuje, ale cítim, že sa to už tiež zlepšuje. Možno naozaj pri

častejšom pohybe si telo vytvára nejaké látky, ktoré zabraňujú týmto stavom. Hm, popisujem to tak, akoby som bol nejaký pacient ťažko chorý, pritom mám iba nedostatok horčička, ale človeka to hnevá, keď sa jeho viečka zbytočne pohybujú sami od seba, aj keď sa udržuje mimo stresu.

Čochvíľa Uzol, cesta ubehla dnes rýchlejšie, ako inokedy. Hej, pocity, hlúpe. Dám si jeden čoko croissant, ktorý ale nato hneď vybicyklujem a zajtra bude hádam ešte menej roboty.

Záznam 28: 23.3.2018, piatok, počasie: slnko

Víkend je pred dvermi a dnes som naplno pochopil, v čom je rozdiel medzi mnou a ostatnými vo Firme. Pri raňajšom riešení štandardnej čejndže som zavolať cez Skype kolegovi do Prahy. Nebol som si istý, čo za nezmyselnosti tí fajšmekri napísali do tiketu. Problém sme vyriešili a tak nezáväzne som sa ho opýtal na jeho plány na víkend. Skôr zo slušnosti, ako zvedavosti. Hnedky mi to zreferoval. Pýtal sa ma na to isté. Čo som mohol odpovedať na to, že si plány nerobím, lebo mi nikdy nevyjdú? Niečo som si mal vymyslieť? V takých veciach ani nemám ako klamať. On mi na to odvetil, že on v mojej pozícii by mal nudný život a „hodil by si mašľu“.

Takže už viem, prečo sú všetci tak nad vecou, šťastní a spokojní. A popravde sa tomu ani nečudujem. Keď človek vie, že jeho plány nič nenaruší alebo má v zálohe plán B, tak vtedy sa môže považovať za spokojného, keď robí niečo, čo ho naplňa. Tá moja simulácia šťastia je absolútne nanič. OK, môžem povedať, že napriek tomu, že som smoliar, som v žiadnych životných rozhodnutiach nezlyhal a že začínam pozitívne uvažovať, som vcelku spokojný. Mám kde bývať, netrpím hladom, mám milujúcich rodičov, mám prácu a svoju hlavu, ktorá pri správnej konštelácii hviezd dokáže premýšľať a hockoho tromfnúť a tak ma dostať do mentálnej výhody. Mohlo by byť i horšie. Ale i lepšie. Patrím však skôr k relativistom a uspokojujem sa aj so súčasným stavom. Žiaľ, moju hlúpu povahu nezmením, ale viem, že si neviem užívať. Buď z dôvodu, že na to nemám prostriedky alebo to proste neovládám, alebo dokonca zabudol.

Aj teraz už len sedím vo vlaku, nikoho neznajúc, mi dodáva taký zvláštny pocit šťastia. Určite som divný. Ale i v tomto prípade si pripadám osamelý, aj keď medzi ľuďmi. Atomifikovaný. Teraz sa síce musím spoliehať iba na seba, nikto nado mnou nestojí a nekáže mi, čo mám robiť, ako sa tváriť a podobne. Zvláštny druh samoty. Máte to tak i vy alebo som jediný? Myšlienky, ničím nerušené, sa mi takto samy vrhajú na papier, ešte k tomu hudbou stimulované.

Zaujímavé, keď svoje myšlienky dám na papier, akoby som sa vyčerpal. Ak by som chcel ďalej pokračovať v písaní, musím sa zahľadiť do diaľav, mihajúc sa mi za oknami vlaku, zamyslieť sa na pár minút, späť si prečítať posledne napísané riadky a prísť na to „co tím chtěl básník říci“. Áno, to sa mi stáva často pri písaní. Niečo píšem, rozbehnem sa a potom nevnímam svet. Keď to potom po sebe čítam neskôr, všimam si, že ma myšlienky často predbiehajú a tak občas robím chyby v pádoch. Ako zase, to je ten najmenší problém. Čítajúc si tie slová po určitom čase prídem na to, že niekedy čítam vetné konštrukcie tak krásne a umelecké, že sám neverím, že som to písal. Ale rukopis ma prezradí. Niekedy zase neverím, že som zo seba vypustil niečo tak nezmyselné a detinské. Na moje šťastie je tých prípadoch pomenej.

Dnes ešte bicykel a vypínam. Som príšerne lenivý, ten piatok vo Firme asi na nás všetkých pôsobí rovnako. Už ma nenapadá ani slovo, čo by som mohol na záver napísať.

Záznam 29: 26.3.2018, pondelok, počasie: slnko a mraky

Všetky fámy sa rozplynuli a zmenili sa na pravdu. Od apríla máme on-cally! Koniec. Končím! Vec, ktorej som sa obával od začiatku. Proste nám budú volať týpci z Nemecka a budú chcieť pomôcť s incidentmi! Áno! Sme vo Firme necelé dva mesiace, sotva niečo vieme, stavíme skôr na intuíciu a pamäť a už máme riešiť incidenty, s ktorými má čo robiť senior! Ďakujem, presne to som potreboval! Sotva viem to, čo viem, aj to len zhruba a zrazu čosi takéto!

Teší ma to! Nadšením priamo žiarim. A to sa už-už zdalo, že pôjdu veci správnym smerom a že si konečne zvyknem. No ale keď Firma naberá ľudí a to i bez praxe, tak sa prestávam čudovať. Je pravda, že to tým ľuďom pomôže, aj keď sú vystavení hneď spočiatku tlaku ako sviňa. Možno si ich chcú len otestovať, ako budú reagovať na stres. A či sa chcú učiť.

Síce nás chláholia, že za celý týždeň nemusí byť ani telefonát a aj keď bude, tak budeme preberať „ľahké“ veci. Zatiaľ im však nemôžem vytykať ani jedno slovo, pretože doteraz sa veľmi neodchýlili od pravdy. Ale toto bude niečo, čo sa prieči mojej povahe – sotva viem komunikovať v rodnom jazyku, nieto ešte v cudzom.

Šéfovi som ešte prednedávnom naznačil, že si už si nehľadám prácu tak intenzívne, ale si myslím, že sa to rýchlo zmení. Možno sa len bojím. Ale isto nie viac, než kolegovia. Oni sa snažia svoju službu čo najviac oddialiť, tak som zmierený s tým, že budem prvý. Možno to len znamená, že si neviem nič vydupať alebo to, že nebojím. Veď načo zbytočne odďalovať niečo neodvratné, čo čaká všetkých? Som tak zlomený ako ceruzka a rozrušený ako vzťahy medzi dvomi štátmi, ktoré ešte pred rokom boli vo vojne, že sa mi normálne nechce písať, nechutí mi jesť, bolí ma zbytočne celý človek. Ešte k tomu ten príšerný zub – občas sa ozve v mojej dutine otravnou bolesťou, ktorá ma zbytočne znervózňuje. Snáď budem môcť pedálovať dnes.

Teraz nemám pocit, že táto sága vo Firme bude mať dlhé trvanie. Viem to. Určite ale nebudem hrať prekvapeného, keď prežijem budúci mesiac. Tak, dobre, tak oprášim staré životopisy a hodím ich na web.

Horúco je v tom vlaku, potím sa ako jazzman o polnoci na STV 1, chce sa mi spať, som unavený, znechutený a preceňovaný. Viem menej než nič a vraj: „Firma o mňa nechce prísť“. Držte tlamy. Viem, že chcete veľa muziky za málo peňazí, ale ja ani tej muziky veľa neponúkam, tak čo odo mňa chcete?! Neprísť o mňa? To sa ešte uvidí, kamaráti!

Záznam 30: 27.3.2018, utorok, počasie: slnko a mraky

Môžem s čistým svedomím prehlásiť, že utorky bývajú vo Firme najhoršie. My sme však ako tím znovu zamakali a spolu sme určite urobili asi pätnásť tiketov, čo je rekord. Na jednej strane som fakt rád, že sa blíži predĺžený víkend, na tej druhej som nie veľmi nadšený, keďže si zrejme ako prvý beriem pohotovosť. Dostávajú sa ku mne dosť skusmé informácie, z ktorých sa dozvedám, že možno ani nebude potreba sa v telefóne vykecávať, však určite viete, že sa skôr rozpisujem a mám problém vyjadriť sa slovom. Kolega z iného tímu mi navrhol, aby som sa skúsil s nimi rozprávať i v nemčine. Kein Problem, hovorím si, dokonca sa na to i jemne teším. Ten fakt, že budem pracovať i mimo business hours ma až tak netankuje. Človek po dvoch mesiacoch ešte stále veľa veciam nerozumie, tak nech nečakajú, že budem hneď excelovať. Keď niečo pokazím, síce budem na vine, ale vnútorne viem, že je to pre Firmu risk, nechať robiť nováčika robiť pohotovosti.

Objednal som si malú ručnú vrtačku. Chcel by som sa trošku venovať modelárstvu a štve ma, že keď chcem opraviť nejaký model auta, som zabrzdený hneď na začiatku. Podvozok je často spájaný s karosériou akýmsi zvarom, nie šróbou. A tak si potom môžem vyvítať diery do toho a tak podvozok spojiť s karosériou. Keď sa nad tým tak zamýšľam, potrebujem toho ešte veľa, ale nechcem ešte vytvárať premakané lakovania. Teraz bude dôležité hlavne odstránenie hrdze. Zatiaľ mi postačí i brúsny papier, ale po čase by to chcelo i odstraňovač farby a dokonca elektrolyt. Ten si však vynucuje i vyššie nároky na bezpečnosť, takže rukavice sú nutnosť. Každopádne to vyzerá tak, že víkendy budú konečne o niečom, budem mať nový koníček, na ktorý sa teším.

Zase sa mi ozývajú z iných inštitúcií. Píšu mi maily, volajú, no nič ma nezaujalo. Nestážujem sa, záujem o mňa je, aj keď viac z IT, než mi je po chuti. Skôr mi je čudnejšie, koľko náborových organizácií sa mi ozýva. Nie priamo zamestnávateľ, iba „objednávateľ“. Posledne mi poslala jedna z nich dlhý mail s asi siedmimi otázkami, na ktoré si viem predstaviť fakt siahodlhé odpovede, ale to si napíšem buď doma alebo až zajtra v práci.

Streda = pohoda a vo štvrtok asi ani nič nebude, to je už Zelený štvrtok a každý si berie dovolenky a teší sa domov. Aj ja. Ech, rozboleli ma oči. Končím pre dnešok. Ale som sa riadne rozpísal!

Záznam 31: 28.3.2018, streda, počasie: slnko a mraky

Myslel som si, že z práce poletím ako prvý ja. Vedľa na networku sa dejú veci! Viacerí si podali výpovede a to pritom sem prišli tiež vo februári. U nás na firewalle sa tiež časy menia, ale zatiaľ sa držíme, dokonca si trúfam na incidenty, dnes som sám poriešil asi tri. Baví ma to ale čoraz menej. Zmena neprichádza, možno jedine v pohotovostiach. Dnes som sa dozvedel ešte jednu chrumkavú informáciu: vraj mi budú volať normálne z Firmy a po slovensky. Bojím sa tak hneď menej. Je mi totiž srdečne jedno, či to budem vedieť, či nie. Ja som totiž poriadne poznačený Firmou. Pracujem i vo svojich snoch. A za to nedostanem ani pridanie!

Nemám tak farebný život ako všetci, takže je to v pohode. Všetci ostatní prídu z práce, oddýchnu si, nerieša somariny, málokedy si berú prácu domov. Ja si ju beriem v hlave a to vie spôsobiť nemalé problémy. Nemám chuť ani zdvihnúť hlavu. Je to zvláštne. Ako môže byť človek unavený, keď len sedí pri kompe a hýbe mozgom? Nechápem to. Alebo je len silnejšia gravitácia dnes? Aj to pero je v tých rukách akési ťažšie. Už včera som nešiel na najlepší čas na bicykli, ani dnes asi nie. Odvčera mám pocit, že vypadne dolná čeľusť. Jem asi málo vitamínov, som boľavý a večne unavený. A to robím v IT, hrozné dačo.

Strácam sa v riadkoch. Spal by som, nevnímam okolie, nech by padali i traktory. Inak nosím i slnečné okuliare, ktoré by som nemal, lebo nemajú dioptrie. Nosím si kvôli slnku, ale aj kvôli tomu, aby som mal všetkých hlboko v paži. Nie vždy je potrebné vidieť detaily. Ľudia sa javia rozmazaní a nepotrebuješ si ich pozorne prezerať. Hnevalo ma to, hľadieť im do duše. V niektorých jedincoch je ich vnútro snád' prázdnejšie, než vo mne. To ma odpudzuje. Aspoň šťastí zmizne ich nič nehovoriaca maska, rozplynie sa, stále je prítomná, ale nevidím ju.

Cítim sa niečím omámený. Moja ruka sotva udrží pero, tak slabá je. Myšlienky sú, no roztrúsené a premiešané, žiaden reálny obraz sa z nich nedá vytvoriť. Premietajú sa mi

obrázky z minulosti, nedávnej minulosti a zo súčasnej práce. Z nich vzniká len nejaká hatlanina, ktorá sa ma snaží presvedčiť, že ani jeden môj životný krok nebol premyslený a že konám len základe súčasného stavu. Bral som to, čo sa v tom období vyskytlo, nešiel som cielene za niečím. Možno je to tak dobre, možno nie. Alebo iba blúznim vo vlaku. Pokúsim sa nejako prebrať. Možno je len priteplo vo vlaku.

Záznam 32: 3.4.2018, utorok, počasie: slnko

Konečne je teplo. Pre mňa je to však nová výzva. Ráno je totiž sotva nad nulou, až potom sa oteplí. A áno, bola to dlhá prestávka, boli totiž veľkonočné sviatky, ale ak očakávate nejaké zmeny, tak vás sklamem. Skôr naopak. Prišla ďalšia kríza. Mám pohotovosť, čo znamená permanentný strach v noci. Je to strašne nefér, keď máš riešiť niečo, čomu sám ešte nerozumieš. Ale dobre, keď nás do toho nanútili, nech si to potom ešte raz nechajú prejsť hlavou, keď sa niečo zopsuje.

Je to zlé. Dnes som mal obdobia, kedy som sa úplne stratil a transcendentálne cestoval, pričom si práca vyžaduje sústredenie. Nepáči sa mi to. Nevadí, mám posledný mesiac, aby som sa buď uchytil alebo v práci skončil. Neprospieva mi to, ako to ešte nie sme v nových priestoroch, z ktorých mám zlý pocit vždy, čo tam zavítam. Hrozne sa mi protivia tí ľudia tam. Už teraz mávam úzkosti, len čo si spomeniem, že tam budem pracovať. Teraz nás tu nik priveľmi nekontroluje, kedy prídeme a kedy odchádzame. Tam to nebude med lízať, možno len cez sklo. Tam už je vrchnosť, hlavní „velitelia“. Tí, ktorí majú v pracovnej činnosti zahrnuté buzerovať ľudí pod sebou. Sami majú niekedy sotva bledomodrý šajn, čo robíme. Fakt som zvedavý, ako to vydržím. Ja síce pravidlá dodržiavam, ale mám určitú mieru improvizácie, ktorá ma naučila vysoká škola. Vo Firme mi bude ale tak maximálne na chleba s maslom.

Ani neviem, čo som tým chcel povedať. Vidíte, už nedokážem uvažovať zmysluplne. Ani písať sa mi nechce. Hádám to bude zajtra lepšie.

Záznam 33: 4.4.2018, streda, počasie: slnko

A bolo lepšie. Dnes celkom pokojný deň, ani som nevidel proxy a napriek tomu rekordne málo tiketov. V jednu chvíľu boli iba dva a aj keď sa viaceré vrátili, do konca dňa pribudli ďalšie štyri. Noc pokojná nebola. Každú hodinu som sa díval na hodinky a trpol som, či mi zavolajú. Cez pracovný týždeň je však menšia šanca, že budú, to možno cez víkend.

Čochvíľa sa budeme sťahovať do nových priestorov. Zakaždým, keď tam prídem, mám z toho miesta husiu kožu. Vidím tých navonok sympatických ľudí (viacerí vyzerajú na poriadnych narcistov!), ale niečo mi hovorí, že zrak predsa len klame. Možno mám len predsudky. Alebo len fóbiu s kancelárskych priestorov. Možno ma na tom desí práve to kvantum neznámych ľudí na relatívne malom mieste a že tam budeme pod väčšou kontrolou.

Mám neskutočný strach z vyzváňania služobného telefónu. Radšej som si ho dal do vrecka, lebo teraz, keď píšem a počúvam hudbu, nemusím ho počuť. Tento hlúpy pocit ma štvrtí na kúsky. O nič by nešlo, keby som aspoň vedel, ako na to. Ale nám nedali žiaden návod, ako riešiť incidenty, ktoré bežne bývajú na pohotovostiach. Napriek tomu, že som vo vlaku, kde sa prirodzene všetko mrví, kde cítiš každý pohyb a môže sa ti čokoľvek zdať, moja chorá hlava si to vykladá ako vibrovanie telefónu vo vrecku. Asi až v pondelok ráno sa ten tlak trochu uvoľní, dotedy to bude zlé.

Doteraz som mal problém, že keď pred mesiacom (!) som začal dochádzať domov rýchlikom, že mám zrazu menej času na písanie. A teraz už ani neviem, čo písať. Ide to so mnou z kopca. Ale možno aj začínam tušiť prečo. Aj keď sú predo mnou ďalšie výzvy, už tie predchádzajúce spravili zo mňa jedného z nich. Prestávam mať svoj život. Práca ma celkom pohltila. Spím s ňou, večeriam s ňou, kúpem sa s ňou, nájde si ma i cez víkend. A moja hlava nie, aby nad ňou neuvažovala, keď nemusí, ona začne do mňa štuchať a otravovať ma. A tak

sa stáva, že v noci mám pred očami tikety a riešim proxy. Veľmi to vysiluje. Človek sa po takých snoch zobudí nejak zvláštne preťažený. Rozum mu behá po číslach, IP adresách a vykonáva všakové výpočty. Verím, že sa to v pondelok dá do normálu (ehm, čo je vlastne normál?).

Plány? Neblázni, tie nie sú. Čo sa dá? Keď človek je len cez víkend doma a nemôže a nezmôže nič? Len sa tvári, že odдыхuje. Ale nestážujem sa. Nie preto, žeby som nemohol. Ale skôr preto, lebo mi pomáha myšlienka (aj keď možno krutá), že mohlo byť i horšie (alebo že je niekomu ešte horšie, ako mne)

Ani dnes sa necítim na bicykel, ale včera som ho vynechal – bol som vyčerpaný. Ale vieš, čo, asi sa predsa len premôžem. Ale už sa nebudem snažiť o časové rekordy, skôr mi pôjde o to, aby som si odbavil povinnú trasu v nejakom rozumnom čase. Dôležité je mať pre niečo vášeň, vedomosť, ako sa prekonávať a nezažiť pri tom neodvratné sklamanie z neúspechu.

Záznam 34: 6.4.2018, piatok, počasie: slnko a mraky

A sme v nových priestoroch! Popravde, predstavovali som si to horšie. Mám však neskutočný neporiadok v taške a už ma to neba. Cez víkend si v nej musím urobiť poriadok. Neskutočné, koľko prepotrebných vecí nosím so sebou! A to ešte stále mám pohotovosť, takže i cez víkendy si musím brávať notebook so sebou.

Sťahovanie síce prebehlo hladko a obratko, ale dosť sme sa zdržali s nosením monitorov, len jeden mal takú dobrú rúčku, takže sa dobre niesol. O desiatej prišiel šéf a dohodli sme sa, že o jedenástej vyrazíme organizovane. To organizovane znamenalo, že sme sa už pomaly balili o tri štvrté, keď nám zavolali, on a druhý fw tím je už tam a že si máme švihnúť!

Tak sme teda zamierili s taškami, notebookami a monitormi k výťahom. Takéto typy si pamätám z detstva – v bytovke sme mali veľmi podobný. Keď si ho zavolať a kabínka šla zvrchu dole, tak si cez matné hrubé sklo videl najprv zväzok káblov, až potom došla kabínka. S kolegom sme sa potrápili, kým sme preniesli monitory nimi dole. Kolegyňa bola odovzdať kľúče od kancelárie a šla po auto, kde sme potom ládovali všetky monitory, klávesnice, myšky a všetko, čo sme tam mali. Kolega ma nasáčkoval do výťahu so všetkými monitormi a plnou škatuľou a sám sa rozbehol po schodoch zo štvrtého poschodia dole. Moja úloha bola otvoriť na prízemí dvere, zablokovať ich monitorom, aby ma niekto zase nevytiahol hore a potom všetky veci podávať kolegovi. Ale toto bola i tak najťažšia časť presunu.

Myslím si, že keďže sedíme ďalej od vrchnosti, tak nebude asi ani problém so zašivaním sa, ani s dochádzkou. Majú dosť starostí, nie ešte aby sa starali o každého jednotlivca na podlaží. V tých firmách je to trochu iné. Pokiaľ pracuješ a tikety miznú, tak to až tak nikto nerieši. Hádám. Snáď. Dúfajme.

Som však i tak vyšťavený ako citrón, víkend príde vhod, aj keď mám stále pohotovosť. Mám tušenie, že určite aspoň raz zavolajú. Ach jaj. Napísal by som i viac, ale som prázdny. Úplne. Iba sa dívam von z okna a nič, len počúvam hudbu a nestíham žiť. Musím sa nejak spamätať z týchto bláznivých mesiacov. Už by bolo na čase. Musím vás unavovať neustálym opakovaním toho, ako sa mi nič nechce, ako som vyčerpaný... Nuž čo, držte mi palce, fakt už musím nejak nasať tú atmosféru, oddýchnuť si a uvidíme. Možno v pondelok toho bude viac.

Záznam 35: 9.4.2018, pondelok, počasie: slnko

Zatiaľ najteplejší deň roka. Je naozaj horúco. Ako sa mi darí? No tak celkom môže byť. V nových priestoroch to je divné. Stále nám nedali prístupové karty, takže zase len čakať pred dverami nás nechávajú. Je to však mravenisko ľudí. Ľudí o pár metrov nepoznáš. Máš pocit, že ťa všetci sledujú. Áno vidia ťa, no nestarajúc sa, pokračujú svojou cestou. Ten pocit ale nejde striasť. Ani sa nedivím, že ľuďom v takých podmienkach zašibe. To je jedno, ja už city nemám, o nič neprídem. Zle sa mi píše, oslepujem a slnko a stále premýšľam.

Presun síce veľa nepriniesol, iba paradoxne viac príležitostí sa zašiť. Nikto nemá problém, keď sa rozvalíš na stoličke s tisícami pákami z tridsiateho storočia a hráš sa s telefónom. Nie je dôležité pracovať tvrdo, ale umne. Hm, to hovorí ten, čo nerobí ani tvrdo, ani umne. Nechce sa mi nič. Oči bolia viac, než za celú dobu, čo pracujem.

Faktom ostáva, že sa mi čoraz horšie vyjadruje a to už i písomne. Naozaj. Neviem, ako dlho to pôjde so mnou z kopca a ako dlhý ten kopec je! Strán ja písanie je ale stále dosť, to pokojne ešte jeden mesiac asi potiahnem. Potom rozbehnem niečo zaujímavejšie. Mám totiž pocit, že môj život sa stáva šedší a prázdnejší. O koľko radostnejší by bol život po štvrtej priemyselnej revolúcii? Ani sa toho nechcem dožiť. Možno už nebude potreba pracovať, ale určite na úkor niečoho iného. Ale takéto úvahy nechajme na inokedy. Dnes nie som v nálade písať – som strašne neutrálny a čo je horšie – malo by ma to desiť viac.

Záznam 36: 10.4.2018, utorok, počasie: slnko a mraky

A je to tu. Do písania sa už len nútim. Nevieam, či existujú vôbec v slovenčine slová na to, ako sa cítim. Ak by som to mal pomenovať jednoducho – tak zmiešanie. Na jednej strane ma teší, že mám na moje doterajšie pomery slušný plat, že mám nekonfliktných kolegov, že pracujem v čistom (niekedy až sterilnom) prostredí, nikto ma prísne nekontroluje, učím sa nové veci a tak si vytváram prax, kedykoľvek môžeme na kávu a čaj. Na druhej strane ešte toho spústu neviem, mám pocit, že sa učím pomaly, že som v práci zbytočne dlho, že dlho cestujem, dni mi tak pripadajú extrémne krátke, koníčkam sa nevenujem, nebaví ma písanie, nedokážem precítiť nič. Aspoň že som pod jednou strechou s rodičmi, s ktorými si plne dôverujeme. Som ozaj zvedavý, dokedy budem takto (ne)fungovať. Robím si aspoň finančnú rezervu a prax. Zaráža ma fakt, že tak zaujímavá a skvele podaná učivo na Kurze je v praxi tak nudné a zle predstavitel'né.

Aby som pravdu povedal, ten tranzit na nové miesto som zvládol napočudovanie dobre. Iba tá moja hlava. Raz je ťažká od úzkostí, inokedy mávam pocit, akoby sa mi mozog zväčšil v hlave natoľko, že už v hlave nemám ani jeden kubický centimeter priestoru. Že sa dotýkam rukou už rovno mozgu a nie pokožky hlavy.

Dnes som dostal výplatu. Ešte som nikdy nemal na účte čiastku ani zďaleka podobnú súčasnej. Aby som to upresnil – ja sa uspokojím i s málom a i keď tá výplata je určite najnižšia v celej firme, pochádzam z chudobnejších pomerov, tak mňa teší i taká cifra. Doba je dnes totiž taká, že za päť eur už ťažko zoženieš dobrý obed a tisícka je skoro nič. Takže stále som tam za najväčšieho chudáka. Možno sa to raz zmení, hlavne je nadobudnúť trochu praxe a rozbehnúť niečo iné a úžasné. Stále som dušou v mojom odbore. Teraz je zbytočné, hrať sa na keby bolo keby. Možno som mal skúsiť šťastie inde. To možno je tam schválne.

Už teraz mi klesá hlava únavou, vôbec neviem, či budem bicyklovať alebo si to nechám na víkend. Spomal' svet, prosím ťa, nestíham ťa!

Záznam 37: 11.4.2018, streda, počasie: slnko

Zase nemám slov. O čom zase písať? celkom hektický deň, dialo sa toho na môj vkus trošku priveľa. Opäť zopár reklamácií – človek si hneď myslí, že to všetko popadalo na ňom, ale čo, Firma si nás získala a pracujeme, ako vieme. Keď sa človek učí, prichádzajú chyby, stane sa, že občas na niečo zabudneme alebo vynecháme. Zabudneš niekde pridať jednu sieť a už sa sťažujú z každej strany. Ak chcú niekoho, kto tú chybu nespraví, nech si na to najmú robota. Aha, ja som už niekde spomínal, že nová priemyselná revolúcia je ďaleko, že? Tak nech si nakašlú! Ani sa nečudujem kolegom z Prahy, že keď príde rekvest, tak sú otrávení a keď ho spravia, sú radi, že ho poslali „do patričných miest“. Polovica tiketov je proste zle naformulovaná a musia sa poslať späť na upresnenie alebo doplnenie. Tak dlho som sa venoval jedeniu sušeného ovocia, že sa mi už to písanie nijak nechýba.

Kolegyňa nie je na tom najlepšie. Vrátila sa jej čejdža a dosť ju to vzalo. Vraj už dala životopis ku konkurencii. Ani tam to však nebude med lízať. Tak to má potom už len dve možnosti – buď si bude musieť zvyknúť alebo to vzdať. Inak, koľko ráz som to chcel vzdať i ja? Nespočetné ráz. Ale neurobil som to a to hlavne preto, lebo nemám žiaden plán B. Spomínal som, že chcem ísť hneď do novej práce bez nejakého „hluchého obdobia“, nechcem byť na Úrade práce. Čo si tak všímam, tak som stále v hľadáčiku niektorých IT firiem, ale tam zase nechcem ja. Pre mňa je IT stále len vedľajšia cesta.

Frasa, na ľavej strane vlaku sa strašne zle píše. Už teraz sa teším na víkend. Možno začne brávať home office. Na dnes dosť.

Záznam 38: 12.4.2018, štvrtok, počasie: slnko

Zabudol som si slúchadlá! A ešte k tomu sa môjmu milovanému telefónu kazí obrazovka! Písať bez hudby je fakt nanič. Ale napadlo ma, že by som mohol skôr čítať ako písať na ceste domov, lebo ma to písanie nejak neba. Poslednú dobu to bolo dosť nanič, lebo život je stále sivší, nič zaujímavé sa nedeje a keď aj, tak to pestré obdobie nemá dlhého trvania. Práca mi proste zovšednela a stala sa súčasťou môjho života, to musím priznať.

Tento denník hádam čochvíľa dopíšem. Tak to vyzerá, že sa tu vojde celá moja skúšobná doba v práci. Teda, pokiaľ aj tých pár dní ešte zvládnem. S odstupom času to bude zaujímavé čítanie, len čo ti poviem. Tie moje stavy... keď si na to spomeniem, dnes mi to tiež ešte nepríde smiešne, ale už to neberiem tak vážne.

Kolegynka je rozhodnutá skončiť. Neteší ma to, ale čo už, musím to akceptovať. Podľa jej slov sa dva týždne nevyspala poriadne, vraj má obavy z pohotovostí. Ja som mal vcelku šťastie, kolega už rieši niečo vážne, zatiaľ čo mne vyskočil len nejaký problém v monitoringu. I tak to bude strata, lebo i jej to celkom myslelo. Ona však hľadá niečo netechnické. Nuž ale čo. Uvidíme, čo prinesie čas.

Čítam zaujímavú knižku o narcizme. Z nej však vyplýva, že som ním i ja. I vy. I všetci. Je teraz taká doba. Dosť sa to ťažšie číta, človeku to štvrtí mozog, aby sa dokázal prelúskat tými psychologickými a sociologickými pojmami. Určite je to ale dobré čítanie. Zrejme začnem používať Toma (svoj súkromný mobil) alebo služobný aj ako čítačku. Mal by som viac čítať, prospelo by mi to viac ako trávenie sa, že sa učím v práci.

Stoličku tam mám ako z tridsiateho storočia. Veľa páčok, posúvatok a iných pák na jej nastavenie. Niekedy pri kompe temer ležím. Vraj by to malo voľajako pomôcť chrbtici, ale ja som sa rozhodol si ju zhumpľovať už v mladosti.

Stále premýšľam o tom narcizme. Je možné, že preto ten súčasný svet a mysleniu ľudí nechápem, lebo som menší narcista, než všetci ostatní? OK, priznávam sa, že i ja mám stavy, kedy myslím na seba, nemám city, ale aby som sa nejak extra staral o svoj zovňajšok? A žeby som si o sebe myslel, že som majster svetla? Áno, o svoju budúcnosť mám obavy, aj keď som zatiaľ v žiadnom dôležitom rozhodnutí nezlyhal, ale skôr sa obávam toho, že som stále možno ešte nedospel a tie ešte dôležitejšie rozhodnutia ešte prídu. Bojím sa možného zlyhania. V práci to ale takto nemôže fungovať, tak človek kráča od jedného zlyhania k ďalšiemu a potom k úspechu (možno), lebo každým pádom je človek múdrejší, silnejší a pripravenejší čeliť nástrahám moderného sveta.

Obávam sa toho, že svoj vlak som v istých oblastiach života zmeškal (alebo iba v porovnaní s ostatnými?). Alebo sa proste prestať s ostatnými porovnávať? Ale čo v prípade, keď to máš na každom kroku? Ja sa síce za úspešného nepokladám, viem, že veľa vecí nemám a ani ich mať nebudem. Ale súhlasím, že jemné nadhodnotenie ma aspoň troška vyruší z neustáleho sebaapodceňovania a myšlienok, ktoré nie sú vždy ružové. Moja povaha má podľa odborníkov (alebo odporníkov?) údajne najväčšiu mieru sklonu k samovražde ako iné typy pováh. Zatiaľ to ostáva v mojej hlave a predstavách. Problémom je ten fakt, že mám veľkú obrazutvornosť a tak si reálne predstavujem každý detail. Zaujímavé však je, že mi nejdú opisy prostredia, keď sa snažím hrať na spisovateľa.

Som unavený. Dlho som nemal takýto výlev myšlienok a ak áno, nemal som tie správne slová, alebo boli moje pocity a nálady proste prekryté stresom a nervozitou. Niekedy mi ešte oko zatancuje nejaký ten čardáš, ale už sa to mierne ustálilo, nie je to tak časté a už vôbec nie tak otravné. Zajtra je piatok a konečne potom víkend. Dnešok sa zdal otrasne dlhý.

Záznam 39: 13.4.2018, piatok, počasie: slnko

Dnes je deň narcistov! Ehm, vlastne narcisov. Ehm, oboch, v robote som o narcistoch čosi čítal, naozaj je to zaujímavé. Tá psychológia a sociológia sú vcelku pútavé, až na to, že niekedy potrebuješ obrovské šťastie a vášeň, keď sa tým chceš i živiť.

Dnešným heslom dňa je slovo „blukote“ je to skomolenina jedného softvérového nástroja, ktorým regulujeme prevádzku na firewalloch. Toto slovo používajú v Prahe, vzniklo zrejme nesprávnym vyslovením dnes už bývalého kolegu z Londýna. Ten kolega je v Prahe niečo ako modla, nie však vďaka jeho zásluhám. Od experta si sľubovali viac a niektoré viac než pol roka staré tikety mal vzaté na seba a vôbec sa im nevenoval. Takže to slovo je vlastne nadávkou.

Už asi hodinu ma nepríjemne páli v hrdle a dá sa len ťažko sústrediť, keď vedľa sedí nejaké dievča, počúvajúc vcelku „randál“, napriek slúchadlám je to počuť v celom vozni. Mne hudba neva, počúvam široké spektrum hudby (už mi nevaďi dokonca ani speedcore), ale rád si ju vypočujem vtedy, kedy mám na ňu chuť. Pri písaní mám však vybranú hudbu, ktorá predstavuje moju bránu k otvoreniu tretieho oka – vtedy sa mi darí tvoriť.

Dnes je piatok trinásteho. Tak si to predstavte. Ale keď človek pracuje, pre neho je dôležité vedieť iba názov dňa. Neviem, ja nie som tak poverčivý. Keď nestresujem, tak je všetko v pohode. Dlhو sme stáli ešte vo východzej stanici, tak som toho napísal trochu viac. Ale už sa mi naozaj nechce. Teraz je môj cieľ posteľ.

Opäť sa mi myšlienky motkajú v hlave. Rozmýšľam a rozmýšľam, niekedy ako paralyzovaný sedím so skleným pohľadom a nič. Horšie však je, že môj mobil má vážny problém s obrazovkou, hudba sa z neho nedá počúvať. A tak vidím a počujem všetkých tých narcistov, krásnych a smejúcich sa ľudí. Až mi z toho spadol notes na podlahu vozňa.

Bolesť hrdla rastie a rastie. Asi mi tá klíma nerobí dobre a i možno z toho titulu sa neviem ani sústrediť. Na dnes mám toho dosť. Nebyť toho hrdla, je dnes celkom skvelý deň. Piatok trinásteho!

Záznam 40: 16.4.2018, pondelok, počasie: slnko a mraky

Pomaly začínam bilancovať. Chvíľu som si čítal tie nie veľmi veselé komentáre spred dvoch mesiacov. Bol som vtedy fakt na tom zle. Ale ako sa hovorí, od dna sa najlepšie dá odraziť, čomu síce až tak veľmi neverím, ale pre niekoho môže mať ten výrok aspoň placebo efekt. Ani teraz nie som tomu dnu nejak ďaleko, ale už aspoň som si zvykol, nevnímam ten svet nijak čierno, ani už nemám také náladové výkyvy. Ale myslím si, že tento denník pomaly ukončím a začnem písať konečne romány. V denníkoch som nie až tak doma, ale konečne normálnejšie víkendy dokazujú, že pomaly začínam získavať stratenú chuť do písania a už sa mi i darí. Takže život sa znormalizoval a za tie peniažky začína i stáť za to.

Možno tuším, komu by som venoval tento denník. Asi všetkým, ktorým sa súčasnosť jemne vymyká spod kontroly, niekomu, kto sa odhodlal na životnú zmenu, niekomu, komu sa zdá budúcnosť nedosiahnuteľná. Kľúčom úspechu sa zdá byť chuť pracovať na sebe. Nemusíš hned' excelovať, veď i ja som za polrok veľa toho z vysokej zabudol. Asi toľko, koľko ani za rok v novej práci nebudem vedieť. Ale dôležité je tu a teraz. A človek sa musí obracať, aby dosiahol niečo, čomu sa nadáva „dôstojný život“. A žiaľ, i moderný človek musí znášať a preskakovať toľko prekážok, že to snáď ani nie je možné. Nechcem pôsobiť ako na čitateľa motivačne, iba mu chcem poskytnúť vlastné skúsenosti z praxe. Nie som idealista, ale ani nihilista. Čoraz viac vnímam veci reálnejšie. Áno, prvé kroky boli náročné a človek máva rôzne predstavy. To je obdobie neistoty. Koľko ráz so mal chuť s tým tresnúť? Ale neurobil som to. No však som nemal žiaden náhradný plán.

Je zvláštne vidieť, koľko ľudí má dnes nejasnú budúcnosť. Študenti a mládež je vždy dôležitá, pretože ona za pár rokov by mala prispieť k rozvoju štátu. Vidia ešte všetko tak idealisticky, ale bez zbytočných okolkov vedia na problémy poukázať a navrhnúť riešenia. Problém však býva v nejednoznačnosti tých názorov a tak často pôsobia, že nevedia, čo chcú. Oni vedia, len každý nejak inak. Ich riešenia bývajú inovatívne i keď viac ľavicovo zamerané – sú totiž rodinne zmýšľajúci a chcú pokojný a usporiadaný život pre každého. Až dospievanie ich naučí, že to tak nie je. Dostanú sa do víru peňazí a moci, zvýši sa im životný

štandard, žijú, no vnútri sa stávajú narcistami. A v starobe si všetci uvedomíme, čo sa to s nami vtedy dialo.

Fíha, dnes som sa naozaj kvalitne rozpísal. Je však čas končiť, tento týždeň bude náročný, zajtra dôjdu kolegovci z Prahy, takže za ten týždeň sa naučíme dosť a poriešime to kvantum incidentov, s ktorými my nováčici nevieme pohnúť. Dnes možno ešte stihnem bicyklovať a pingnúť sa do postele v nejaký rozumný čas.

Záznam 41: 17.4.2018, utorok, počasie: slnko a mraky

Asi je potreba začať uvažovať o pláne B. Áno, dnes nebol dobrý deň. Poznáte z práce ľudí, ktorí dostávajú peniaze za to, že buzerujú iných? Tak presne takí nám dnes pekne zhovadili celý deň. Nechcem sa veľmi k tomu vyjadrovať dopodrobna, ale aby som zhrnul: vo Firme, kde je stále neporiadok, kde my ako nováčici nemáme ešte prehľad, kde čo je, vieme, že na proxy je neporiadok, ale upratať ju by si vyžadovalo asi mesiac pilnej práce, pričom by sa to dalo prirovnať ku kabeláži, ibaže v softvérovom ponímaní. Nikdy nevieš, keby koho odpojíš, takže je to zdanlivo nerealizovateľná úloha. Každý si bez lahu a skladu umiestnil na proxy pravidlá (ironicky sú na proxy pravidlá, umiestnené bez pravidiel), ako sa mu zapáčilo a je v tom zmätok. Takže vo Firme, kde je neporiadok, sú ľudia, ktorí dohliadajú na poriadok. Nezaujímajú ich, že sme ledva zaučení a že pracujeme na starožitných mašinách.

Je to zlé. Celá tá práca je ako učiť niekoho plávať hodením do hlbokého potoka. Ale keď sa nad tým tak úpenlivejšie zamyslím, tak to nie je až tak porovnateľné, proxy a firewally nie sú tak triviálne záležitosti. Na moje prekvapenie to ale nesiem celkom dobre. Firma si dobre uvedomuje, že ak ma vyhodí, bude jej trvať ďalšie tri mesiace, kým za mňa nájde náhradu. Ani sa nečudujem, prečo sa nikto nehrnie do IT sektoru. Alebo možno i hej, každý má pred sebou vidinu ľahkého zárobku, no skutočnosť je iná. Aby si všetkému porozumel, potrebuješ rok minimálne.

No mne teraz nič neostáva, len to nejak vydržať, lebo žiaden náhradný plán nemám. I po dva a pol mesiaci v práci cítim, ako veľké sú moje nedostatky. A ich súpis by bol dosť dlhý. Už teraz nevieme, čo s incidentmi, nieto ešte keď Praha skončí a ostatne na to sami. Prečo sa mne vždy ujdú tie najhoršie posty? Akoby naschvál som si na vysokej vyberal ťažšie predmety, ešte i prácu musím mať takú?

Ktovie, dokedy tomu budem čeliť, dokedy vydržím nezosypať sa z toho. Kedy sa mi konečne ozve niekto poriadny. Teraz to už kašlem. Cez víkend sa možno pokúsím o nejaký zázrak, úpravou životopisu, dám si veci doporiadku. Možno.

Záznam 42: 18.4.2018, streda, počasie: slnko

Odkedy sú tu kolegovci z Prahy, tak presne viem, koľko toho neviem. Ani to neviem popísať. Zajtra máme každotýždenný rozhovor s naším šéfom, tak som zvedavý, čo tam bude. Včera bol dosť mizerný deň, dnes sa tikety sekali jeden za druhým. Aj tak neviem, ako Firma chce dospieť, keď dobrí od nej odchádzajú. Šéf nás vždy chváli, aj keď nevieme prečo. Pravdepodobne vedia, že my na to sami stačiť nebudeme a majú zrejme plán. A to som dnes nášho zákazníka premenoval na BordL. Keď som to napísal, tak mi to prišlo ešte viac smiešne. Je to len premyčka, s doplnením písmena, ale usmievam sa v tom vlaku ako mesiačik na hnoji. Blukoti z BordL.

Kolega dnes čosi mlel o psychohygiene, na čo som mu vrazil, že také slovo ani nemám v slovníku. Takéto čosi je luxus, ktorý si nemôžem dovoliť. Nasadil mi znova chrobáka do hlavy. Ja neviem, ale i keď mám niečo, čo sa volá „zmysluplne využitý voľný čas“, tak stále sa mi zdá, že je nútený a s nevyužitým potencióalom. Donútil som sa teraz písať vo vlaku, aby som trochu vyplnil čas, donútil som sa kúpiť si bicykel a trochu sa hýbať. Možno okrem písania a Libre sa nedokážem pre niečo zanietiť. Keď píšem a darí sa mi, tak čas nevnímam a ani svoje okolie. Ale o tom som už písal.

Znovu cítim prázdnotu. Nie nič. To je rozdiel. V tom pocite je značne veľa úzkosti a pocitu menejcennosti, u mňa tak bežný. Akože áno, nejak životom klúčujem, ale mám pocit, že jeden nesprávny krok spôsobí môj pád do priepasti. Je to ako chodiť po vratkom moste, ktorému chýbajú niektoré dosky. Zatiaľ si vykračujem, ale idem ako posratý, lebo sa bojím, že spadnem. Bojím sa neúspechu. Asi som predsa len karierista. Alebo mi chýba psychohygiene. Stále nie som ako všetci. Vysmiati a krásni – kde je ten magický predel, ktorým som ešte neprešiel? A dá sa voň veriť? Je to kúzlo? Len si povzdychnem a pokračujem v živote, tak ako doteraz.

Záznam 43: 19.4.2018, štvrtok, počasie: slnko

Oddaľujem komunikáciu v angličtine najviac, ako sa len dá, už zopár dní riešim jeden problém s aktualizáciou serverov. Už-už to vyzeralo tak, že mi niekto bude volať, ale zahral som to nejak do autu. Mňa má čo zaujímať, keď mi ten trotel nedá všetky URLky, tak nech nečaká, že mu to pôjde. Aj zajtra to budeme riešiť. Asi si dám status Nerušiť a bude.

Vo Firme je problém so všetkým. A kde nie je, tak sa vytvorí. S jedným excelom som sa trápil tak pol hodinu, kým som celý prístup k nemu opravil. Neviem, ako vôbec fungujem. Kolega také starosti nemá, on si temer z ničoho starosti ani nerobí, je úplne mojím opozitom. Ja z každej maličkosti som tak posratý. A šťve ma to. Inak tá nervozita a úzkosti mi spôsobujú vysoký krvný tlak a nedá sa s tým nič robiť. Ale to by som sa opakoval, nie?

Dnes bol ťažký deň, nemám chuť ani nič písať. Uvedomujem si však, že tento denník už môžem pomaly uzatvárať. Nemá zmysel stále písať to isté. Uzavriem ho, len čo sa dozviem, či sú so mnou spokojní, po tých troch bláznivých mesiacoch. Sám tomu neverím, keď si to spätne čítam a vyvodzujem závery. Temer každý týždeň stála pred nami nová výzva a teraz sú tie výzvy ešte náročnejšie. Ale veď i čitateľ si sám spraví úsudok, či cíti so mnou alebo si vymýšľam. Teda za predpokladu, že sa dočítal až do týchto riadkov.

Možno sa zo mňa stane nihilista. Niekedy tomu podľahnem a som názoru, že nič nemá zmysel, že nie som nikto a že tuš je svetlejší než Slnko. Možno si len neviem život vychutnávať, správne oddychovať. Svoj voľný čas viem využiť a aj keď sa sprvoti zdá, že ideálne, oddýchnutý sa necítim.

Už len zajtrajšok. Denník možno potiahnem ešte tak o dva týždne a potom budem písať konečne niečo iné. Už mi chýba to stratenie sa vo vlastnom svete. A áno, dopúšťam sa toho, čo odborníci nazývajú klamstvom – oddýchnutý som jedine pri písaní.

Dokážem sa vymaniť zo spárov mojej sprostej povahy? Prečo sa tak všetkého bojím, dočerta? A prečo stále kladiem tieto blbé otázky?

Záznam 44: 23.4.2018, pondelok, počasie: slnko a mraky, dážď

Úvahy o zmene neutíchajú, práve naopak. Po mojej jednej dosť hlúpej chybe nemali naši klienti internet na celú polhodinu. Cítil som sa fakt zle. Spravil som školácku chybu a to dosť podstatnú. Vedenie si to buď nevšimlo alebo to veľmi neriešilo. I to bola lekcia do života, aby som vedel, čo spraví jedna zabudnutá rula. Dnes som len tak bol na jeden stránke, kde sa dá nájsť práca a to, čo som našiel, by sa dalo považovať za minimálne uchádzajúce. Nechcem však nijak preceňovať moje šance dostať sa tam, no minimálne ozvať sa by som sa mohol, to rozhodne.

Najprv som si myslel, že dnes zapíšem hneď naraz tri strany, ale opak je pravdou. Nič nevychádza. Víkend bol znova nanič, ale teraz to už takto nenechám. Mala by mi dôjsť poštou minivrtáčka, ideálna na modelárstvo. Teším sa, ale tomu eshopu strašne dlho trvá dodanie, takže už dva týždne čakám a stále neprišla. Dokonca som sa začal motivovať i do kreslenia. A to neviem kresliť! Jediné čo viem, je prekresľovať. Ale nie pomocou okna. Ide o jednoduchý princíp, kedy rozdelíš predlohu na štvorce a tú istú mriežku, len väčšiu, prekreslíš na výkres. Takže kreslíš akoby s pomocnou mriežkou. Mám totiž pozorovací talent (mám potvrdenie od učiteľa výtvarnej!), aj keď sa mi vidí, že skôr matematický, než umelecký. Okrem písania – tam ma nič nezaujíma, tam píšem veci, ako sa mi páči.

Povedal som si, že aspoň doma by som nemal myslieť na prácu. Ubíja ma, keď si spomeniem, čo všetko neviem a čomu všetkému je potreba čeliť. Som s tým otravný, že je tak? Celkovo však môžem povedať, že chcem ísť preč zo súčasnej práce, no nemám záložný plán, ale hlavne po tom piatočnom fiasku už začínam vystrkovať hlavu z piesku a hľadať alternatívy. Nemal by som vešať hlavu s prvými neúspechmi. Ale keď mňa tá práca neba...

Nechce sa mi nič. Konečne som sa prinútil moje romány a i teraz mám ich plnú hlavu. Asi by som mal toho napísať čo najviac a potom sa už im plne venovať. To je vskutku jediná vec, ktorá ma drží nad hladinou. Tiež nie je dobré si stavať vzdušné zámky, ale nauč ma nerobiť to. Som proste taký a možno len potrebujem nejakú spriaznenú dušu, ktorá má od toho odnaučí. Mne sa ale ľudia vyhýbajú a boja sa ma. Až na Janku.

Predstav si, že proste nejaká neznáma tridsiatnička ma minulý týždeň (okrem piatku) vždy odviezla zo stanice domov. Je to bývalá spolužiačka mojej sestry, ale ako ma spoznala, to veru nemám potuchy. Vraj chce robiť dobré skutky. To je super, až na to, že ja jej to nemám ako odplatiť.

Záznam 45: 24.4.2018, utorok, počasie: slnko

Sám sebe nerozumiem. Odkedy pracujem, zažívam kolísajúce obdobia. Raz ma práce baví, inokedy ma vytočí tak, žeby som trieskal myšou o stôl a neprestal by som, kým by sa nezmenila na potkana. Znova to prišlo a hnevá ma to. Aj tiky sa znovu vrátili. Dokonca v novej forme. Teraz sa mi pre zmenu blázni už i pravé oko. Jeden ráz ten zbytočný svalový sťah netrval časť sekundy, ale rovno štyri. Musím oko zavrieť, aby sa upokojilo. Dokonca mi to pripadá tak, akoby tie svalové sťahy sa tvorili z vnútornej strany oka. A teraz práve mi vystreklo nealko pivo priamo na denník.

Čím viac premýšľam o mojom zotrvaní vo Firme, tým menej pravdepodobné to vidím. No ale mám na výber? Mám, no nie som ani trochu rozhodnutý. Jedno je isté: v širšom okolí nezožením lepšie platenú prácu vzhľadom k praxi. Už len pri pomyslení na súčasnú prácu mi už tancujú oči tikmi. Buď to musím skúsiť viac na západ, keďže niekto asi chce, aby sme všetci makali viac za menej aj to iba dvoch-troch odvetviach a premýšľať o tom, žeby bola práca i koníčkom sa dá, ale je to ojedinelým javom medzi mojimi rovesníkmi. Kolega trafil klinec po hlavičke: v súčasnej práci si len mrháme mladostou. No nesúhlas s ním. Zarábame päť ráz menej, než kolegovci v Prahe a robíme niečo dobrovoľne nasilu a to len preto, lebo sme sa ukázali ako najschopnejší v rámci Kurzu. Tak nás zlanáril do Firmy.

Z každej strany počúvaš, ako si máš správne zariadiť život, ale mne to akosi nejde. Ja nechcem byť úspešný, chcem byť šťastný. Zopár miniúspechov je fajn, ale nemierim na žiadne vedúce miesta, lebo neviem koordinovať seba, nieto ešte nejakú pracovnú skupinu. Bráni tomu i moja povaha, môžem ja za to, že ľudí s mojou povahou je na svete len 1%? Vyznelo to narcisticky, ale je to štatisticky pravda. Zdalo by sa to, že som niečím výnimočný, ale ani to nie je pravda, niekedy si pripadám ako tí s extrémne vysokým IQ: dokážu spočítať rovnicu s tromi neznámymi, ale pri bežných záležitostiach sú stratení. A tým sa viem aspoň čiastočne obhájiť pred otázkami, na ktoré by bola odpoveď: „Som divný“. Lebo som tak

odlišný od majority, že sa v nej strácam a ťažko a neobratne sa v tomto svete hýbem. Len toľko z môjho nudného, patetického života.

Záznam 46: 25.5.2018, streda, počasie: slnko

Nu, končí sa jedno obdobie, začína sa ďalšie. Celé moje skúšobné obdobie som si tu značil svoje pocity, nálady a postrehy. Čítal som to síce ešte po sebe, ale len útržkovito, aby som mal aspoň jemný nadhľad nad súčasným stavom. Ak je tento denník nejak vydaný, je síce upravený, určite nejak očistený, no nijak neprikrášlený. Možno sa tu i tak vyskytnú aj vety, ktoré na prvý pohľad nedávajú zmysel, ako i táto. Nič som neprikrášľoval. Tie vety zo mňa liezli samy a preto tak vyzerajú. Neupravené. A korigované jedine mojou chorou hlavou a vlastnou rukou, prípadne prstami, keď sa to rozhodnem prepísať do elektronickej formy. Ale nech je vidieť, aký guláš sa mi občas varí v hlave. Často premýšľam nad horou myšlienok, ktoré sa nakoniec na papier ani nevojdú, o to viac však ovplyvňujú moju vetnú skladbu, slovosed a i tie nezmyselné vety, prípadne pravopisné hrúbky. Ich existenciu si vysvetľujem tým, že často sú moje myšlienky tak roztrúsené, že v priebehu minúty premýšľam nad dvadsiatimi myšlienkami, pričom niektoré sa znova vracajú. Tento krátky interval spôsobuje, že často zabudnem, čo som chcel povedať tým začiatkom vetnej konštrukcie a vetu dokončím s inými myšlienkami. Príliš rozmýšľam, ja viem. Pripomínam si udalosti dávne i menej dávne, ba dokonca i vymyslené a dokreslené. Niekedy je to cnosť, inokedy je to hrozne otravné a kvôli nim si robím zbytočné starosti a potom si súčasné udalosti ani neviem užiť a žijem v minulosti.

Dnes som konečne dostal vrtačku! Ešte niekde zožením šróby a dúfam, že cez víkend budem môcť sa trochu povenovať modelárstvu. Keď ma niekto bude otravovať, tak ho prerazím na dve nerovnaké polovice s tromi časťami. Rodičov mám rád a rád im pomôžem, no chcem sa konečne venovať sebe a verím, že sa modelárstvu budem venovať častejšie. Hoci som unavený po náročnom dni natoľko, že sa mi už nechce o práci premýšľať a premáham sa, aby som nezaspal vo vlaku, snažím sa myslieť pozitívne. Dnes som mal temer celý deň žezlo nad proxy a poriešil som asi 15 (slovom pätnásť) tiketov, no šialené niečo. A to k nám chodí nejaký Maďar, dá nám prácu a zmizne. Prvý raz sa ukázal v piatok a odvtedy už pravidelne príde k nám a tvári sa dôležito, pričom tuší riť, čo robíme. Myslím, že keď bude s tým pokračovať, iba urýchlí môj odchod z Firmy. Som zvedavý, kedy ma tá robota omrzí.

Posledný záznam: 27.4.2018, štvrtok, počasie: slnko

Ťažko mi je vysloviť záverečný verdikt. Sprvoti som sa tu chcel rozpisovať, ako najviac šlo, dá sa povedať, že som tu hlavne nariekal. Chcel som sa proste vyventilovať a tak tie prvé poznámky i vyzerajú. Neskôr som sa cez to celé prekúsol, potom sa to znovu zhoršilo pohotovosťami, znova vylepšilo útržkovitými úspechmi, len aby sa to potom znovu skazilo. Hm, no ale c'est la vie, ako sa hovorí. Stres si ale vyberá dane a už i dlane sú temer vždy nadmerne spotené. Takže áno, vždy mávam riadne nervy.

Víkend mám naplánovaný, teraz už musí viac než polovica mojich plánov vyjsť. I tak som si povedal, že si radšej preplánujem víkendy, aby som sa nenudil a nezabil tak cenné dva dni. V pondelok síce znova do práce, ale utorok je voľný a ja ťahám pohotovosť, takže to budem mať zaplatené. Späť však k veci.

Nebudem klamať, keď napíšem, že tento denník mi pomohol aspoň trochu odosobniť sa od nepriateľského sveta tam vonku a venovať sa ventilácii svojim naakumulovaným pocitom a náladám. Zdá sa, že skúšobnú dobu vo Firme som zvládol, nebola to prechádzka ružovou záhradou a ani by som nepovedal, že už tri mesiace chodím do práce. Práve tie tri mesiace sú najnáročnejšie v akejkolvek práci. Nechcem však nikoho poučovať, iba chcem s čitateľom zdieľať moje postrehy, nálady a pocity na tejto dlhej trati. Každý človek sa spočiatku cíti nesvoj v novom prostredí a v nových podmienkach, i pol roka je niekedy krátka doba, kým si na všetko zvykne. Ani ja možno vo Firme nevydržím ani rok a budem sa porúčať, ale držím sa. Vzdal by som to už toľko ráz.

Niekedy mám pocit, že pri určitých druhoch problémov je na mňa väčší spoľah, ako na kolegov a začínam riešiť ťažšie úlohy sám, bez pomoci. Stále sme však tím, banality riešime ľavou zadnou, pri ťažších úlohách sa vieme navzájom podporiť, no stále nie sme pripravení

na všetko a na tie najťažšie úlohy sa stále nechytáme. Napriek tomu sa iba posťažujeme a zdvihneme hlavu. Vždy sa snažíme daný problém vyriešiť. Takže áno, môžeš mať depresie, môžeš byť nervózny ako chceš, keď nemáš na výber, nevzdávaj sa, nikdy nie si v tom sám. Ak sa naskytne nová možnosť, poriadne si ju z každej strany prever, či bude výhodná. Nechceme predať, aby sme skončili po skúšobnej dobe i v novej práci.

Keď mávate depresie, nie je dôvod ich riešiť radikálne. Nie že budem počuť také že: „ma to prejde, keď si ľahnem na cestu“. Problémy máme všetci, i keď niektorí to vedia lepšie maskovať. Nikto z nás neriadi túto spoločnosť, všetci chceme len prežiť.

Ale to je dané už tou našou dobou, každý sa snaží o to, aby ho okolie uznávalo a obdivovalo. S jedlom však rastie chuť a takým tempom o desať rokov budete ako ostatní – neschopní citov a budete robiť len to, čo je cool a neustále na seba priťahovať pozornosť. Ak to nezvládnete, príde horšie, lebo váš imidž nedosahuje takej úrovne, ako chcete.

Buďme realisti. Veľa snívajme, no ostávajme radšej pri zemi. Vytvoríme si svet, ktorý nás síce pred reálnym neochráni, no bude na pomoci, keby sme klesali na duchu. Možno budem znieť akoby som čitateľovi nejak radil vo veciach, v ktorých sa sám nevyznám. Ale ak sa všetci pokúsime kooperovať a nebrať veci príliš vážne, usmiať sa, hodiť veci za hlavu, možno by sa nám i lepšie žilo na tej našej starej dobrej Zemi.

Ja som na začiatku písal, že predo mnou je obrovský kopec, ktorý sa nebude dať prekonať. Ale aha, tri mesiace ho zdolávam a nepotrebujem sa motivovať. Aj keď to v denníku vyzeralo všelijako. Dôležité je udržiavať sa v dobrej nálade. Ak to nejde v práci, tak aspoň mimo nej.

Všetkým, ktorým sa dočítali až sem, vrele ďakujem. Vyspovedal som sa zo všetkého, čo ma ťažilo, ale i tešilo a bol som sám sebe sprievodcom na ceste za lepším ja. Čitateľom prajem úspešný život, nech to v konečnom dôsledku znamená čokoľvek. Verme, že bude len dobre a ak nie, tak príde zlé obdobie, no a čo. Nebojme sa ho. Ja vždycky hovorievam, že v práci sme pridlho na to, aby nám s časom brala i chuť do života. Má nás živiť a nie zabíjať.

Až keď má človek vyvážený pracovný život so súkromným, môže hovoriť o šťastí. Úspech na úkor straty seba alebo svojich blízkych úspechom nie je. Len toľko na záver od neúspešného človeka.